HALKIN SESİ

13 Temmuz 1976

250 Kuruş

65

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin !

Ecevit'in dış politikası:

KUVVETLİYE BOYUN EĞMEK

DURSUN KOÇAK ARKADAŞI ANIYORUZ

Ölümünün ikinci yıldönümünde devrimci ve örnek arkadaş Dursun Koçak'ı anıyoruz. Dursun arkadaş, yılmadan, bıkmadan devrimci çizgiyi inatla sürdürmüş bir proleter devrimcisiydi. Hem yoksul bir işçi, hem de kat merli zulüm ve sömürüye uğramış bir ulusun çocuğu olması nedeniyle doğruları iyi görür ve anlardı. Mücadele ile dolu bir hayatı vardı. O ilk mücadele bayrağını halka zulmeden Bayar-Menderes faşist diktatörlüğüne açmıştı. TİP'in izlediği oportünist ve revizyonist çizgiye karşı parti içinde inatçı ve tavizsiz bir mücadele vermiştir.

Kürt olan Dursun arkadaş "Türkiye halkının kurtuluşu ancak iki milliyetten halkın bir çatı altında toplanarak omuz omuza verecekleri birleşik bir mücadele sonucu sağlanabilir, ayrı örgütlenmeler kesinlikle mahvımıza yol açar" derdi. Birlikte mücadele etme fikrinin Kürt halkına anlatılmasının Kürt devrimcilerinin en acil görevlerinden biri olduğunu söylerdi.

O da pek çok emekçi gibi ekmeğini Almanya'da aramaya koyulmuştu. 12 Mart faşist çetesinin halkımıza vahşiçe saldırdığı yıllarda yurt dışındaki devrimci hareketin mücadelesinde büyük katkıları olmuştu. O günlerde yükselen kişisel kahramanlık ve maceracılık eğilimlerine karşı durdu ve onlarla mücadele etti. Yurtdışındaki Troçkist eğilimlilerin, maceracıların ve tasfiyecilerin devrimci harekete karşı kara bayrağı açtıkları bir dönemde onu kaybetmiş olmak gerçekten büyük bir talihsizlikti.

Dursun arkadaş, 1974 Temmuzunda yakınlarını ziyaret etmek üzere Almanya'dan memleketi olan Tunceli'ye giderken Kayseri yakınlarında bir trafik kazası geçirdi. Bakımsızlık ve aşırı kan kaybından öldü.

Arkadaşımızın mücadelesinden yararlı dersler çıkarıyoruz. Onun mücadele bayrağını taşımaktan grur duyuyoruz.

Suppertal'daki Bir Grup
Devrimci Arkadaşı
Batı Almanya

DEVRİMCİLERE SALDIRAN BİR REVİZYONİSTİ TANIYALIM

Ben Demetevler semtinde oturan liseli bir devrimciyim. 24.6.1976 günü Yenimahalle Kültür Derneğinde afiş yapıştırılacağı haberini aldık ve bir grup arkadaşla birlikte derneğe gittik. Benim derneğe ilk gidişimdi ve elimde HALKIN SESİ dergisi vardı. Kapıdan içeri girince büyük bir tepkiyle karşılaştım. Elimde HALKIN SESİ'ni görünce "Maocular buraya giremez, Maocuların dergisi HALKIN SESİ'ni buraya sokmayız" dediler. Yanımdaki arkadaş kitle örgütlerinde böyle tutumların yanlış olduğunu söyleyince hemen arkadaşa ve bana küfrederek tekme tokat giriştiler ve dışarı attılar. Orada bulunan Pahalılık ve İşsizlikle Mücadele Derneği Başkanı "bir daha buraya Halkın Sesi, Militan Gençlik ve Halkın Kurtuluşu dergilerini sokarsanız, ölünüz çıkar" dedi.

Biz bu durumu şiddetle kınıyoruz. Bunların bize yaptığını MC faşistleri yapıyor. HALKIN SESİ'ni faşistler susturmaya çalışıyor. Bunların yaptığı MC faşistlerinin yaptıklarından farklı değildir.

Ankara'dan
bir devrimci

HALKIN SESİ

Sahibi: HÜSEYİN KARANLIK
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: KEMAL DOĞAN
Yönetim Yeri: Yeniçeriler Cad. 45 Çağlayan Han Çemberlitaş - İST
Yazışma ve Abone Adresi: HALKIN SESİ P. K. 1103 Karaköy - İST
Baskı: BARIŞ OFSET

Abone Şartları:
- Yurt içi yıllık 125.-
- altı aylık 65.-
- Yurt dışı yıllık 200.-
- altı aylık 100.- (Avrupa-uçak)
- İlân Şartları: Santimi 30.-
- Yayın ilânı: Çerçevesi 100.-
- Genel Dağıtım: TÜR-DA

İzmir-Ege Dağıtımı: ORHAN ÖZŞİŞMAN

BİR SENEMİZİ DEĞİL, CANIMIZI BİLE SEVE SEVE BAĞIMSIZ TÜRKİYE İÇİN FEDA EDEBİLİRİZ

Ben Gazi Eğitim Enstitüsü birinci sınıfına 1975-76 döneminde başladım. Okuldaki boykota inanarak katıldım. Fakat boykotun bugün acınacak halini gördükçe içimdeki mücadele şevkinin ne derece söndüğünü tahmin etmek sanırım sizin için de zor değildir. Düşünün ki ben bir birinci sınıf öğrencisiyim. Gazi Eğitimin devrimcilerle dolup taştığına inanarak öğrenime başlıyorum. Benim gibi sayısız birinci sınıf öğrencisi devamsızlıktan kalıyor. Ve boykotu koyanlar, "herkes başının çaresine baksın" derken ortada yapayalnız kaldığımızda bu revizyonistlere karşı mücadele etmenin önemini anlıyoruz.

Gördüğüm kadarıyla bazı dernek yöneticileri ideoloji ayrılıklarını öne sürerek bu en zor anımızda dahi uzlaşmayı, bir bütün halinde mücadele etmeyi kasıtlı olarak istemiyorlar. Şu satırlarımı lütfen büyük harflerle yazın: ŞAHSİ MESELELERDEN DOLAYI DEVRİMCİLİĞİ SAPTIRANLAR, TÜRKİYE'DE FAŞİZM YOK DİYENLER, DEVRİMCİLERİN EN UFAK BİR EYLEMDE BİRLEŞMESİNİ İSTEMEYEN YÖNETİCİLER. Biz fakir halk çocukları okumaya muhtacız. Ama gerekirse değil bir senemiz canımızı dahi seve seve bu uğurda feda edebiliriz. Bizim mücadelemiz, akan kanlarımız, kurşunlanan yüreğimiz Bağımsız ve Bloksuz Türkiye içindir.

Hukuk ve Siyasal yurdunda pasifize edilmek istenen kardeşler, boykot var diye memleketlerine gönderilen yoldaşlar, sizleri birlik ve beraberliğe çağırıyorum. Aramızdaki revizyonistleri tanımanızı ve içimizden atmanızı istiyorum.

Gazi Eğitimden
bir devrimci

Okuyucularımıza

BÜRO ADRESİMİZ VE YAZIŞMA ADRESİMİZ DEĞİŞTİ

Dergimizin İstanbul Merkez Bürosunun adresi değişmiştir. Yenisi şöyledir:

Çemberlitaş
Yeniçeriler Caddesi
Çağlayan Han,
No. 45-47-49
İSTANBUL

Yazışma ve Abone adresimiz ise, şöyledir:

HALKIN SESİ,
Posta Kutusu 1103
Karaköy-İSTANBUL

İstanbul Büromuz haftanın mesai gün ve saatlerinde okuyucu ve ziyaretçilerimize açıktır.

Saygılarımızla
HALKIN SESİ

BİRLEŞELİM. FAŞİST İŞGAL KIRILSIN

Okulumuz AİTİA (Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi) işgal altında bulunan okullardan birisidir. Okulumuz 1971'den beri bir avuç zorbanın işgali altındadır ve silâh deposu haline getirilmiştir. Ankara Beşevler bölgesinde oynanan oyunlar buradan tezgahlanmaktadır. Okula giden yurtseverler taşlı, sopalı, zincirli saldırılara uğramaktadırlar.

İmtihanlar dolayısıyla yurtseverler can güvenliğinin bulunmamasından dolayı imtihanlara gidememektedirler.

Okulumuzdaki faşist işgale karşı BAK-DER (Beşevler Akademi, Bilim ve Kültür Derneği) çatısı altında örgütlendik ve mücadelemizi sürdürüyoruz.

AİTİA'li bütün ilerici, yurtsever devrimci ve anti-faşistleri örgütlenmeye, birlik ve beraberliğe çağırıyoruz.

Daha önceden Akademi Başkanlığına başvurarak okulun her türlü silâhtan temizlenmesini, silâh deposu haline getirilen kantinin kapatılmasını, dışardan gelen faşistlerin okula girmemesi için arka kapının kapatılmasını ve can güvenliğinin sağlanmasını istedik. Fakat bunların hiçbiri yerine getirilmeyerek okul bir avuç zorbanın eline teslim edilmiştir.

İmtihanların başladığı 4 Haziran günü imtihanlara girmek için okula gittik. Fakat daha önceden içeri yerleşmiş bulunan faşistler tarafından okula sokulmadık. İki arkadaşımız faşistlerin saldırısına uğrayarak ağır şekilde yaralandılar.

Derneğimiz imtihana bizimle beraber gelmeleri için CHP'li parlamenterlerle temasa geçmiş ve söz almıştı. Fakat CHP'li parlamenterler verdikleri sözü tutmayarak okula gelmediler.

Biz AİTİA'li devrimciler olarak kendi özgücümüze güvenerek mücadelemize devam edeceğiz. Akademi başkanının istediği gibi okula tek tek gelerek faşistlere yem olmayacağız.

ODTÜ, Hacettepe, ADMM Akademisi Yüksek Okulu, Ankara Üniversitesi Veliler Derneği, Analar-Babalar Derneği birleşerek can güvenliği, öğrenim özgürlüğü için mücadele etmelidirler. Sendikalar, dernekler, siyasi kuruluşlar ve tüm yurtsever basın, mücadelemize destek olmalıdır.

Devrimciler Birleşsin - Faşist İşgal Kırılsın!

Bir Devrimci

GULEMAN'DA FAŞİST SALDIRILAR

Guleman'da faşist MHP üyeleriyle işçiler arasında çatışma çıktı. MHP militanlarından Zülküf Özsoy iş yerinde uzun zamandan beri boksa çalışıyor ve devrimcilere saldırmak için spor yaptığını açıkça söylüyordu.

Faşistler bundan bir süre önce, işçilerin Guleman'da olmamasından yararlanarak halkın sevgisini kazanmış olan iki ortaokul öğretmenine saldırdılar. Zaten bütün okulda iki öğretmen bulunuyordu. Okulun Müdürü MHP yanlısıdır. Saldırıdan sonra Elazığ Milli Eğitim Müdürü iki öğretmeni görevlerinden alarak, çocuklarımızın öğretmensiz kalmasına sebep oldu.

15 Haziran günü faşistler kendilerinden olmayan herkese saldırmaya başladılar. İlkin bekçi başı Halit'i "komünist" diyerek tartakladılar. Sonra idare amiri Mehmet Yıldırım'a, Sivil Savunma şefi Mehmet Aslan'a tokat attılar. Tekrar bekçi Halit'i yumruklamaya başladıklarında işçi Mehmet Santekin onlara engel olmak istedi. Faşist Zülküf Özsoy bu seferde Mehmet Santekin'e saldırınca, halkın tepkisi arttı ve halk faşistlere gereken dersi verdi.

Faşistlerin Guleman'da halka bu kadar azgınca saldırmalarının sebeplerinden biri şudur:

Guleman 1500 maden işçisinin çalıştığı bir yerdir. İşçilerin bağlı bulundukları Türk-İş'in Maden-İş federasyonuna bağlı bir sendikadır. Sendika yöneticileri işçileri patronlara peşkeş çekmektedir. Ancak işçiler mücadeleleri sonunda dürüst ve namuslu kimselerin de yönetime girebilmesini sağlamıştır. Sendikanın eski başkanı AP'li Kemal Yıldırım sendikayı tekrar ele geçirmek için saldırılar tertip ettiriyor. Guleman'da Ülkü Ocaklarını kurduranlar, sendikayı ele geçirip, faşist Zülfü Özsoy'u sendika başkanlığına getirmek istiyorlar.

İkincisi, eskiden Kelhasi köyü denilen, şimdiki ismiyle Altıoluk köyünün seçmenleri Milliyetçi Cephe partilerine bir tek oy dahi vermemişlerdir. Bu yüzden Altıoluk halkı MC partilerinin hışmını üzerine çekmiş, faşistlerin boy hedefi haline gelmiştir.

Birliğimizden korkan çıkarcı çevreler, bölünmeyi körüklüyorlar. Bunlar eskiden AP'nin, MSP'nin şimdi de MHP'nin borusunu öttürmeye başladılar. Halkın bir kısmının Kürt oluşundan yararlanan MHP'liler, feodalizmin simgesi olan şeyhlik, beylik kisvesi altına gizlenerek, ayrılık tohumlarını ekmeye çalışıyorlar. Az da olsa başarılı da oluyorlar. Faşistler olayları Madenlilerin çatışması şeklinde kamuoyuna duyurmaya çalışıyorlar. Ama biz biliyoruz ki nereli olursak olalım, nerede oturursak oturalım, işçiler köylüler olarak düşmanlarımıza karşı mücadelemiz ortaktır. Eğer birleşirsek ağalara, beylere karşı mücadelede zafer bizlerindir.

Elâzığ'dan
N. Yılmaz

Fetih seferlerine değil, yurt savunmasına hazırlanalım

Haziranın son günü yapılan bir törenle Deniz Kuvvetleri iki yeni çıkarma gemisini denize indirdi. İki çıkarma gemisi ise kızağa konuldu. Taşkızak Tersanesi Komutanı Tuğamiral Fikret Çınar, törende yaptığı konuşmada şöyle dedi: "1965'lerde yok denecek kadar az çıkarma gemimiz varken,bugün Akdeniz'in en güçlü çıkarma filosuna sahip olmaktan gurur duyuyoruz." (Hürriyet, 1 Temmuz 1976)

Bu sözlerin söylendiği tarihten üç gün öncesinin gazeteleri ise büyük başlıklarla şu haberi veriyordu:

"Boğazlar ve Trakya savunulamaz hale geldi!"

Manzara açıktır. Kendi topraklarını ve boğazlarını savunmada çetin meseleleri olan Türkiye, deniz aşırı topraklara silâhlı güç göndermek için çıkarma gemileri yapmakta ve bununla övünmektedir.

ÇIKARMA GEMİLERİ FETİH SEFERLERİNE Mİ ÇIKACAK?

Çıkarma gemileri niçin yapılır? Adı üzerinde denizden çıkarma yapmak için. Türkiye'nin millî savunmasının böyle bir ihtiyacı var mıdır? Türkiye'nin deniz aşırı bir toprağı yoktur ki, bu toprakları savunmak ve kurtarmak için çıkarma gemisine ihtiyacı olsun. Hele "Akdeniz'in en güçlü çıkarma filosuna sahip olmak", Türkiye'nin millî savunması açısından gurur değil, endişe kaynağı olmalıdır. Açıktır ki, bu çıkarma filosu 1965'lerden beri Kıbrıs ve Oniki Adaya yapılacak seferler için hazırlanmaktadır. Yeniden kızağa konan iki çıkarma gemisi, bu politikanın devam ettiğini gösteriyor. Türkiye'yi yönetenler, anlaşılan "Akdeniz'in en büyük çıkarma filosu" ile de yetinmiyorlar.

Bugün Akdeniz ülkeleri arasında barışçı yollarla çözülemiyecek hiç bir mesele yoktur. Buna karşılık Akdeniz'de kıyısı olmayan iki süper devletin deniz kuvvetleri, özellikle daha büyük bir yayılma hırsına sahip olan Yeni Çarların donanması, bütün Akdeniz ülkelerini tehdit ediyor. Bu sebeple Akdeniz ülkelerinin bugün birbirlerinin topraklarına çıkarma yapmayı düşünmeleri, milli savunmaya değil, olsa olsa millî felâketlere hizmet eder. Türkiye'nin bu konuda birinciliği alması, bir marifet değildir. Tam tersine eninde sonunda iki süper devletten birinin aleti olacak bir dar görüşlülüğün eseridir. Bu tutum, Türkiye'nin millî savunmasına değil, Yeni Çarların bulanık suda balık avlama politikasına hizmet ediyor. Tersane kızaklarına yeni çıkarma gemileri koymak, Ferit Melen'in en son açıkladığı üzere Yunanistan'ı "hasım" gören millî felaket politikasının bir uygulaması -dır. Öte yandan Boğazların ve Trakya'nın savunulamaz hale geldiği apaçık ilân edilmektedir. Uzun boylu düşünmeye ve araştırma yapmaya bile hacet yok. İki gazete haberi, Türkiye'nin dış politikasının ve millî savunmasının bugün neye ihtiyacı olduğunu ortaya koyuyor.

İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI YUNANİSTAN VE KIBRIS'LA BİRLEŞELİM!

Bir kere her şeyden önce Yunanistan ve Kıbrıs'la sağlam bir dostluğa ihtiyacımız var. Çünkü Brejnev'in bulanık suda balık avlama siyasetini ancak bu dostluk boşa çıkarabilir. Türkiye ve Yunanistan, iki süper devletin denetim ve baskısı altında olan iki ülkedir. Her iki ülke de, Yeni Çarların ele geçirmeye çalıştıkları ilk hedefler arasındadır. Yunanistan'la barış yoluyla çözülemiyecek hiçbir meselemiz yoktur. Tam tersine Türkiye ve Yunanistan'ı sımsıkı birleşmeye zorlayan kuvvetli ortak çıkarlar vardır. Karşılıklı anlayış ve haklara saygı, Ege denizini bir barış denizi haline getirebilir. Ege, iki süper devletin hegemonyasına kapalı, Türkiye ve Yunanistan'ın ortaklaşa yararlandığı bir dostluk denizi olmalıdır. Eğer Türkiye ve Yunanistan, bugünkü yöneticileri yüzünden bunu başaramazlarsa büyük tehlikelerle karşılaşacaklardır. Son günlerde artan gerginlik ve Ege denizi üzerinde dolaşan kara bulutlar, akılları başa getirmeli -dir.

Türkiye'nin millî savunmasının ihtiyaçları da, dış politikasının ihtiyaçları ile aynı yöndedir. Biz, Sovyet sosyal-emperyalizminden gelen tehdidin ve yeni bir dünya savaşı tehlikesinin yükseldiği şartlarda millî savunmanın güçlendirilmesinden yanayız. Türkiye'nin, denizlerde fetih seferlerine çıkacak gemilere değil, Boğazlarını ve kıyılarını savunacak bir silâhlanmaya ihtiyacı vardır. Türkiye'nin meselesi, Yunanistan'la silâhlanma ve askerî üstünlük yarışına girmek değil, Trakya, Boğazlar ve Ege'yi savunmak için Yunanistan'la birleşmek ve Yeni Çarlardan gelecek tehdide karşı silâhlanmaktır. Boğazlar ardına kadar Yeni Çarların savaş gemilerine açılırken, Ege'de yapılan savaş gösterileri ve İzmir'de yeni bir 4. Ordu kurulması bütün yurttaşları düşündürmelidir. Bunun sonu nereye varacaktır? Türkiye'nin hangi millî menfaati böyle bir savunma anlayışını gerektirmektedir? Bu konudaki vurdumduymazlık ilerde tamiri mümkün olmayan büyük zararlar getirir.

YURT SAVUNMASI VE BAĞIMSIZLIK İÇİN AYAĞA KALKMAYAN EMEKÇİ, SINIF KÖLELİĞİNE DE BOYUN EĞİYOR DEMEKTİR

Türkiye'nin millî savunması proleter devrimcilerini herkesten çok ilgilendiriyor ve ilgilendirmelidir. Günümüz dünya şartları bunu her zamankinden çok gerektiriyor. "Halkın iç ve dış düşmanları milletin özgürlük ve bağımsızlığını tehdit ettiği zaman ve tehdit ettiği sürece, işçi sınıfı millî özgürlük haklarını savunmak için ayağa kalkar/ayağa kalkmalıdır. Bu hakların kaybedilmesiyle proleter sınıf mücadelesi tahmin edilemeyecek kadar zorlaşır."

Bugün halkın baskı ve sömürüden kurtuluşu ile milli bağımsızlık ve yurt savunması, birbirine her zamankinden daha sıkı bağlanmıştır. Yurdunun bağımsızlığı ve savunulması için ayağa kalkmayan emekçi, sınıf davasını bir kenara atmış ve sınıf köleliğine de boyun eğmiş demektir. Dimitrov'un belirttiği gibi:

"Yurt savunması meselesine kayıtsız kalmak—bu meseleyi burjuva hükümetinin denetlenmesi imkânsız resmî makamlarına terketmek— böyle bir tavır hiç bir şekilde barışın savunulmasına hizmet etmez. Burjuvazinin iktidardaki kesimlerinin bu alanı çoğunlukla kendi tekelinde bir alan, 'en kutsal' bir şey olarak görmesi bir tesadüf değildir. Burjuvazinin bu tekeline kesinlikle son verilmelidir.

"Proletaryanın kendi bağımsız siyaseti olmaksızın bu meselelerde bir çözüme varması beklenemez. Proletarya partisi, burjuvazinin tavrına doğru bir kaymaya asla izin vermeksizin, dış siyasete ve yurt savunması meselesine faal olarak, kendi programıyla ve kendi talepleriyle karışmalıdır." Dimitrov, Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Aydınlık yayınları, s. 197)

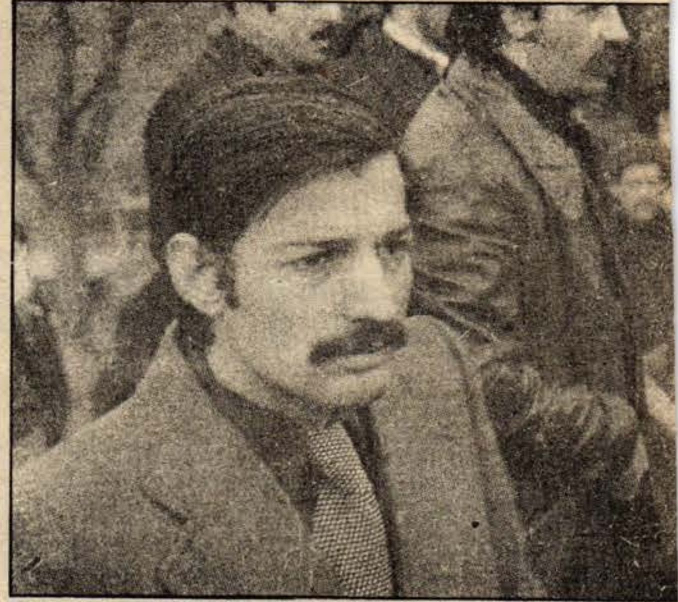
Devrimciler, Türkiye'de bu görevlerini yeterince yerine getiriyorlar mı? Emekçi halka bu konuda önderlik ediyor muyuz, yoksa yurt savunması meselesi, MC hükümetinin millî felaket politikasına ve CHP'nin çoğu zaman onunla fetihçilik yarışına giren tutumuna mı terkedilmiştir? Bu konuda her devrimci, her yurtsever düşünmeli ve millî bağımsızlık için ayağa kalkmalıdır.

Bütün emekçi halkı, bütün yurtseverleri,

- Yunanistan ve Kıbrıs'la dostluk için,
- Deniz aşırı fetihçiliğe karşı çıkmak için.
- Bütün yabancı asker ve üslerden arınmış bağımsız bir Kıbrıs için,
- Akdeniz, Orta Doğu ve Balkan ülkelerinin birliği için,
- Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı milli kaynaklarımıza ve halkın silâhlanmasına dayanan güçlü bir yurt savunması için,
- Boğazların Yeni Çarlara kapatılması ve Boğazlardaki millî egemenliğimizin savunulması için,
- Bütün Türkiye'de özgürlük ve orduda her türlü baskıya son verilmesi için,
- İki süper devlete karşı "bağımsız ve demokratik Türkiye" için mücadeleye seferber etmeliyiz.

Yurt savunmasının her meselesi ile en önde ilgilenmeli, hakim sınıfların siyasetinin karşısına proletaryanın millî savunma siyasetini koymalı, halkın bağımsız güçlerini inşa etmeliyiz. İşbirlikçi iktidarlar, millî bağımsızlık ve yurt savunması bayrağını yere atmıştır. bu bayrağı kaldıracak olan işçi sınıfı ve bütün yurtsever halktır.

DİSK vitrinindeki mostra ve altındaki çürük mallar

MEHMET ERTÜRK

TİP'lilerin yönetimindeki Petrol Kimya-İş, DİSK Birleştirme Kurulu tarafından feshedildikten sonra, sendika başkanı Dinçer Doğu "Yürüyüş" dergisinde şunları söylüyordu:

"Kişileri örgütle özdeş görmek yanlış. Ortalıkta son zamanlarda 'zuhur'eden kimileri, sanki bize karşı DİSK'i savunmaktadırlar... Bir kez kendilerinin hain oldukları ortada. Bunlar o denli alçak kişidir ki, kişileri savundukları halde örgütü savunur görünmektedirler. Kimi hızlı kişiler vitrin olarak kullanılmaktadır. Sosyalistliği kimseye bırakmaz görünen bu mostranın altındaki mallar da zamanla ortaya çıkacaktır." (Yürüyüş, sayı:63)

Dinçer Doğu'nun sözünü ettiği kişiler, DİSK içindeki sosyal-faşist Aydın Meriç - Mehmet Ertürk kliğidir. Dinçer Doğu'nun, "vitrin" diye nitelediği ise yeni Rus Çarlarının, Türkiye halkını aldatmak amacıyla piyasaya sürdükleri beşinci kolun sosyalizmle cilalanmış vitrinidir.

Sosyal-emperyalistlerin yurdumuz üzerindeki nüfuzunun gittikçe artması ile sosyal-faşizm tehlikesi de yükselmektedir. Sosyal-faşistler doğrudan doğruya efendilerinden aldıkları güce dayanıyorlar. Bu güçle, sendikalara, memur ve öğretmen teşkilatlarına çeşitli yolları kullanarak sızıyorlar. Şantaj, baskı, tehdit ve rüşvet yoluyla basın üzerinde etkili olmaya çalışıyorlar.

Dinçer Doğu'nun sözleri devrimciler, yurtseverler, ilerici aydın ve demokratlar için uyarıcı olmalıdır. Bugün sosyal-faşistlere karşı mücadeleyi yükseltmek ve en geniş birliği sağlamak acil bir görev haline gelmiştir. Bu hem ülkemizin bağımsızlığını saldırgan sosyal-emperyalistlere karşı savunmak, hem de MC'den de daha zorba bir diktatörlüğe sosyal-faşizme geçit vermemek için zorunludur.

Tip yöneticileri, Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliginden sürekli olarak sızlanıyorlar. Fakat TİP yöneticileri, sosyal-emperyalizme yaranma yarışını sürdürmekte "mostra" dedikleri kliğin d… girmenine su taşıyorlar. B… lece bu mostranın altından kacak çürük mallarla halkı… mıza atılmak istenen kazığ… vebalini de paylaşmaktadır… lar. TİP yöneticileri sosyal emperyalizme uzattıkları e… lerini geri çekmedikçe, "Ba… zı yöneticilerin göz yaşlarını tutamamaları" (Yürüyüş, sayı:63) gibi durumlar sı… sık tekrarlanacaktır.

Maden-İş 1. Bölge Temsilcisi Murat Tokmak Pankurt'taki grevi engelliyor

MURAT TOKMAK

Ben Pankurt Sanayiinde çalışan bir işçiyim. Şubat ayından beri devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varılmadığından, bağlı bulunduğumuz DİSK'e bağlı Maden-İş sendikası 9 Haziran günü grev kararı aldı. 13 Haziran günü işçilerin ve 1. Bölge Temsilcisi Murat Tokmak'ın da katıldığı bir toplantı yapıldı. Toplantıda "işçilerin sendikaya güvenmeleri ve itiraz etmeden sendikanın emirlerine uymaları" istendi. Görüşmeler başlayalı 5, 5 ay olduğu halde sendikanın pasif tutumu yüzünden son güne kadar patrona hiç bir uyarıda bulunulmadı. Toplantı yapıldığı gün patron uzlaşmaya yanaşmazsa grev yapılacağı söylenmişti. İşte o günden sonra sendika yöneticilerinin maskesi düşmeye başladı. Her geçen gün yeni bir yalan uydurmaya başladılar. "Cuma günü haftanın son günü, patron Cumartesi-Pazar yövmiyesini ödesin.Pazartesi greve çıkacağız" dediler. Pazartesi günü patronun anlaşmak için sendikaya telefon ettiğini söylediler. Salı günü 'temsilciler patronun bir açığını biliyorlarmış, patronu sıkıştırıp, anlaşmaya zorlayacaklarmış" dediler. Bir grup arkadaş, "sendika bizi oyalıyor, gidip sendikadan bunun hesabını soralım" dediklerinde temsilciler böyle bir şey olursa istifa edeceklerini söyleyerek kendilerini seven, samimi arkadaşlara böylelikle engel oldular.

Maden-İş I. Bölge Temsilcisi Murat Tokmak, Pankurt'a çok yakın olan Erka'yı ziyarete geldiği halde Pankurt'a uğramıyordu. Pankurt'ta bu kadar çok mesele olduğu halde gelmemesinin sebebi hem işçilerin karşısına çıkacak gücü olmadığından hem de Pankurt'ta daha az işçi çalışmasındandır. Son 15-20 gün içinde üretim sıfıra inmiş durumdaydı. Buna rağmen sendikanın kararı şu: "Sendika greve çıkmayı sakıncalı buluyor". "Üretimi yüzde 50'nin altına düşürmeden patronu anlaşmaya zorlayacağız". Patrona içten darbe indirme kararı aldıklarını bildirdiler. Böylece sendikacıların nasıl devrim düşmanı olduklarını gördük.

Patron iş yavaşlatmaya devam edersek lokavt ilân edeceğini bildirmişti. Ama bu tehditleri hiç birimizi yıldıramadı. Hatta bizi bölmek için bir kısım işçiye avans verirken, bir kısmının yövmiyesini 8 gün geç verdi. Daha sonra patron işçileri karşısına alarak konuştu, "sizlerde Allah korkusu yok mu?" diye bağırdı. Her gün verilen 1 şişe ayranı kesti ve böyle giderse yemek de vermeyeceğini söyledi. İşçilerin mücadelesi karşısında şaşkına dönen patronun yüreğine sendikanın kararı su serpti. Bizim düşük ücretle çalışmamızı isteyen sendika yöneticileri çalışmayanlara "Çalışmazsan patron seni 17. maddeden atar", çalışanlara ise "işte bilinçli işçi böyle yapar, yoksa Uğurgül'deki gibi polis tutar kapı dışarı eder, biz de hiç bir şey yapamayız" diyorlar. Çalıştığım yerde 130 işçi var. Küçük yerlerde işçilere oynanan ne ilk ne de son oyun bu. Sendika yöneticilerini iyi tanıyalım. Sendikamızı denetleyelim. Mücadele bayrağını yükseltelim.

İstanbul-Pankurt'tan bir işçi

ERKA İŞÇİLERİ PANKURT'U DESTEKLEMELİDİR

Erka, Pankurt ve İTO'nun patronu olan Kurtkaya, geçtiğimiz aylarda bütün İTO işçilerini zam vermemek için işten attı. Şimdi de aynı şeyi Pankurt işçilerine yapmayı düşünüyor. Sendikanın grev kararı alması üzerine, o da bütün işçileri atacağını söylüyor Hatta bir haftadır işçilerin parasını bile vermiyor.

Maden-İş ise, 15-20 gündür grev kararını uygulamıyor. Patron belki anlaşacak, vs. diyerek grevi erteliyor.

Son zamanlarda patronlar, yaptıkları çeşitli toplantılarda birleşerek işçilere karşı ortak hareket etmeye karar verdiler. Birçok patron, toplu sözleşmede işçilerin istedikleri zamları vermemek için, lokavt yaptı, bütün işçileri işten attı. İTO, ÇBS, Uğurgül gibi fabrikalar, buna örnektir. Bu olaylarda, çeşitli fabrikaların işçileri, birbirlerini direniş yerinde ziyaret ettiler, birlikte mitingler yaptılar. Fakat bu mücadele biçimleri, artık yeni gelişen durumun ihtiyaçlarına cevap vermiyor. Artık işçilerin birbirlerini aktif olarak desteklemeleri zamanı gelmiştir. İTO işçilerinin mücadelesi sırasında, aynı yerde çalışan Erka ve Pankurt işçileri, bu desteği göstermediler. Şimdi patron, aynı oyunu Pankurt işçilerine de oynamak istiyor. Bu durumda Erka işçileri, Pankurtlu kardeşlerini aktif olarak desteklemelidirler. Bu destek, işi yavaşlatmak ve destekleme grevi şeklinde olabilir. Pankurt işçileri de, Erka işçilerinin desteğiyle, mücadelelerinde daha kuvvetli olacaklarını biliyorlar. Bu sadece Pankurt işçilerinin isteği değildir. Birlik ve dayanışma isteği, bugün bütün işçi sınıfının ve halkın ortak isteği olmuştur. Bütün halkın ortak mücadelesinin gelişmesi, çeşitli olaylarda birlikte hareket edebilmelerine bağlıdır.

Yaşasın MC'nin yıkılması için tüm çalışanların grevi!

Sosyal-emperyalizmin beşinci kolunun Maden-İş içindeki oyunları

İşçi Celâl Demir

İşçi sınıfının mücadeleyle kazandığı sendikaların başına çöreklenmiş, bir avuç sosyal-faşistin bu sendikaları ne hale getirdikleri ve ne gibi tertipler içerisinde oldukları bütün devrimcilerin üzerinde düşünmesi gerekli bir konudur. Burada anlatacaklarım sadece bu kliğin komplocu ve ikiyüzlü taktiklerinden birkaç tanesidir. Onlar, DİSK içerisinde en güçlü tabanında en mücadeleci işçileri barındıran Maden-İş gibi bir sendikayı kendilerine hedef olarak almışlardır. Maden-İş içerisinde geniş ölçüde yuvalanma gayreti içerisinde olan bu sosyal-faşist klik, sınıf örgütlenmesi vs. laflarla reklamını yaptıkları bu örgütteki saltanatlarının devamı ve tabanındenetiminden kaçmak için bir sürü tüzük hükümleri getirmiştir. Bu engeller en alt kademelerden en üst kademelere kadar uzanmaktadır. Örneğin Maden-İş'de temsilci olabilmek için bölge temsilcisinin onayı şart. (Eğer kendileri gibi düşünüyorsan seçilebilirsin) Üst kademelerde görev alabilmek, daha da ağır tüzük hükümleriyle engelleniyor. Maden-İş'in üç yıllık üyesi olmak ve üst kademelerin onayını almak şartı yanında "eğitim seminerleri" diye adlandırdıkları açıkça beyin yıkama işleminden geçmek de gerekiyor. Seminerler kendilerine benzer kişiler yetiştirmeye yöneliktir. Bu seminerler A ve B tipi diye ikiye ayrılmaktadır. A tipi seminerlerde başarılı olanlar arasından üst kademelerin seçtiği kişiler Gönen'de (MİTES) sendika okulunda yapılan B tipi seminerlere çağrılırlar. Revizyonistlerin reklamını yaptıkları eğitim seminerlerine 80 bin üyeden ancak 2056 kişi katılmış, A tipi semineri bitirenler arasından 80 kişi B tipi seminerlere katılmıştır. Yani, bin üyeden sadece bir tanesi bu seminerleri bitirebilmiştir. Revizyonist sendika ağaları esas olarak devrimcilerin yönetime gelmesini engellemek için yola baş vurmaktadırlar. İşte revizyonistlerin sınıf örgütlenmesi dedikleri şey budur.

Tabanda gelişen devrimci muhalefeti bastırmada ellerindeki "yetişmiş" sendikacıların kâfi gelmemesi sendika ağalarını telaşa düşürerek A tipi seminerleri yaygınlaştırma yolunda yeni kararlar almaya itti. Böylece tabanda gelişen muhalefetten kendilerine yandaşlar elde etmeye çalışıyorlar.

Maden-İş'deki komplocu ve iki yüzlü taktikler bununla da bitmemektedir. Yönetim kademelerine yuvalanmış sosyal-faşist klik, kendi etkinliğine dayanarak Maden-İş Genel Yönetim Kurulunun 22-25 Mart 1976 tarihindeki toplantısında aşağıdaki kararları aldırmıştır:

"Günümüzde işveren ve onların temsilcilerinin menfi tutumları dolayısiyle hemen her iş yerinde grev kararı alma durumu ile karşı karşıya bulunulmaktadır."

"Bir takım iş yerlerinde ters akımlar bu durumu fırsat bilerek ve üyelerimiz arasında etkin bir çalışma yaparak, bazı iş yerlerimizde sendikamızın karar organlarının kararını beklemeden grevler başlatmaktadır." Karar, bu durumu "disiplinsiz" ve "başı bozuk" olarak değerlendirdikten sonra şöyle devam etmektedir:

"Bu bakımdan karar organları nın kararı beklenmeden uygulanmaya başlanan grevlere yardımın yapılmamasına oy birliği ile karar verildi." (Maden-İş Dergisi, sayı 73)

Burada "ters akım" olarak belirtilenler devrimcilerdir. Onların, devrimcilerin işçi sınıfı içerisindeki etkinliklerinin" giderek artmasından ne kadar tedirgin oldukları bu kararlarında açığa vurulmaktadır. Maden-İş içinde yuvalanmış sosyal-faşistler meselelere işçi sınıfının menfaatleri açısından değil de efendileri olan sosyal-emperyalistlerin ülkemizdeki siyasi yayılması ve kendi sosyal-faşist grup menfaatleri açısından baktıklarından, bu kararlardaki amaçları açıktır.

İşçi sınıfının kendi kontrolları dışında gelişen mücadelesinin, kendilerine yönelmesini engellemek, devrimcileri tecrit etmek için işçileri maddi yönden tehdit ederek boyun eğdirmeğe çalışmak. Böylece işçi sınıfını kendilerini izleyen bir sürü haline getirip, kendi sosyal-faşist emellerine alet etme gayreti içindeler. Bütün devrimciler sosyal-faşist kliğin bu iki yüzlü ve komplocu taktiklerine karşı uyanık olmalı, buradaki gerçek amacı ve geniş işçi kitlesi önünde teşhir etmelidir. Bu gibi tertipleri boşa çıkarmanın diğer bir yolu ise her birimde en geniş kitley le birleşmek, kitleleri devrimci ideoloji ve siyasetle silâhlandırmaktır. İşçi sınıfına tek başına ekonomik mücadelenin yeterli olmayacağını, verilen mücadelenin aynı zamanda siyasi iktidar mücadelesi olduğunu anlamalıyız.

Bu konudaki gecikme sosyal-faşistlerin işine yarayacaktır. Bu konudaki her türlü uzlaşma teorileri sonuçta sosyal-faşistlerin lehinedir. Özellikle "Halkın Kurtuluşu"nun sosyal-faşistlerle ittifakı savunan görüşleri tamamen emekçi halkın sosyal faşistlerin etkisi altına girmesine yardım eder bir siyasettir. Bu siyaset "seni pençesiyle ezmeye gelen kaplanın tırnaklarını seni daha iyi ezmesi için sivriltmeye benzer." (Bu arkadaşlar bu siyasetlerinden vaz geçmezlerse Rus uşağı Aydın Meriç-Mehmet Ertürk kliği böyle bir siyaseti bağrına basar, hatta o zaman Enver Hoca'nın dediği gibi; "Sizin Mao Zedung'un taraftarıymış gibi poz yapmanıza bile ses çıkarmaz. Çünkü onlar bir kere boğazınıza yapıştılar mı, ellerinden kurtulamazsınız, onların kölesi, ajanı haline gelir, ülkenizi ve halkınızı satarsınız" (Revizyonizm ve Maceracılık Aydınlık yayınları S:10)

Revizyonist barikatları sabırlı, kararlı ve her türlü hatalı görüşlerden arınmış, doğru taktik ve örgütsel siyasetler uyguladığımız ölçüde yıkılabilir ve işçi sınıfının mücadelesini o ölçüde geliştirebiliriz.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ VE DAYANIŞMASI
YIKILSIN FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALARI
İŞÇİLER, SENDİKAMIZI SOSYAL-FAŞİSTLERE BIRAKMAYALIM!

DİRENİŞTEKİ GENEL SİGORTA İŞÇİLERİ:

«BÜTÜN ÇALIŞAN EMEKÇİ HALK OLARAK MC'YE KARŞI TOPYEKUN DİRENİŞE GEÇMELİYİZ»

Bank-İş Sendikasına bağlı Genel Sigorta işçilerinin direnişi 35 inci gününde polis saldırısına uğradı. Sirkeci'deki Genel Sigorta işyerini 5 Haziran günü işgal eden polis, işçileri kordon altına aldı. ve dağıtmak istedi. Direnişlerine devam eden işçilerle görüşen "Halkın Sesi" muhabirleri mücadele hakkında bilgi aldılar. Aşağıda bu konuda yapılan röportajı yayınlıyoruz:

- Direnişinizin sebepleri nelerdi?

- Eskiden Genel Sigorta'da bünye sendikası Gense-İş vardı. Bu sendikanın haklarımızı koruyamayacağını ve daha ciddi bir sendikada örgütlenmek gerektiğine karar verdik. Ve Bank-İş sendikasını seçtik. Bunun üzerine patron Özer bey bizimle toplantı yaparak bizim eski sendikaya dönmemizi istedi. Karşılığında her türlü hakkımızı vereceğini, yoksa aramızdaki diyalogun bozulacağını söyleyerek birliğimizi bozmaya çalıştı. Bir yandan da işyerindeki bürokratik baskıları arttırarak gözdağı vermeye çalıştı. Son olarak da 31 Mayıs günü sendika değiştirme mücadelemize öncülük eden Sevgi hanımı, ki bu arkadaşımız aynı zamanda işyerinin hukuk müşaviridir, işten attığını ilân etti. Biz de ertesi sabah 1 Haziranda seksen kişi direnişe geçtik.

- Direniş boyunca baskılarla karşılaştınız mı?

- Patron bizi bölmeye çalıştı tabii. Direnişe başlamadan daha Sevgi hanıma para teklif etmişler. Direniş sırasında hepimizi işten attı. Önceden bir liste hazırlanmış zaten hakkımızda. Bunu aracı olarak bizimle görüşmeye gelen eski müdür de söyledi. Bir yandan da gazeteye ilân vererek yeni eleman almak istediler. Bütün sigorta şirketlerinde çalışan arkadaşlar bizi desteklemek için imza topladılar ve burada çalışmak istemediklerini duyurdular. Bizim bir para meselemiz yok. Direniş sırasında görüştüğümüzde, sendikanızı tanırız ama Sevgi hanımı almayız dediler. Bizim patron Özer Bey, Çukurova Holding, Pamukbank, Genel Sigorta ve daha birçok işyerine ortak. "Holdingimizin prensibi, attığımızı almayız. Bizim prestijimizi sarsmız direniş yapmakla." diyor. Biz de Sevgi arkadaşımız alınıncaya kadar direnişe devam edeceğiz.

Son olarak da Pazartesi günü patron çalışmak isteyenlere mani olduğumuzu ileri sürerek polis çağırttı. Polisler telsizlerle, arabalarla sanki bir savaş meydanına geliyor gibi geldiler. Bizi tehdit ettiler. Her tarafımızı sardılar, korkutmak için. Şimdi bütün civardaki binalarda polisler üslenmiş durumda. İşyerini de iyi "koruyorlar".

- MC iktidarının ve işverenlerin halka uyguladıkları baskılara karşı mücadele konusunda ne düşünüyorsunuz?

- Bizim bütün arkadaşlar MC iktidarından nefret ediyor. Direnişin başında biz bilinçsiz durumdaydık. Direniş sırasında sendikamızın yol göstermesiyle birçok şey öğrendik. Başta geri duran arkadaşlarımız mücadele içinde hepimize örnek kararlılık kazandılar. İlk günler meseleyi şahsi meselemiz olarak görüyorduk. Ama şimdi tamamen sınıfımızın bir meselesi olarak kavrıyor ve daha da kararlı oluyoruz. Biz artık şöyle düşünüyoruz: Bütün işverenler, bütün patronlar, MC iktidarıyla bizi eziyor sömürüyorlar. Biz de bütün işçiler, bütün çalışan emekçi halk olarak topyekün direnişe geçmeliyiz. Bu, aynı zamanda halkımızın bilinçlenmesine hizmet edecektir. Bizim direnişi örnek alalım. Başında çok geri düşünüyorduk. Şimdi ise mücadelemizi halkın mücadelesi olarak kavrıyoruz. Bütün halkımızın MC'ye karşı topyekün bir direnişi olmalıdır. Bunun için sürekli ve sabırla kendi tecrübelerimizi başka yerlerdeki arkadaşlarımıza aktarmalıyız ve onları mücadeleye hazırlamalıyız. Bize kanunsuzsunuz diyorlar. O kanunsuz ise kanunsuz, o halde hakkımızı nasıl alacağız? Direnerek.

- Bize okuldayken askerlik hocamız şöyle diyordu: Biz Amerikasız yapamayız. Amerikasız bir Türkiye düşünülemez. MC iktidarı da hem Amerika hem Rusya için öyle düşünüyor. Sözde sosyalistler de Rusya'nın Amerika'yı kovacağını ileri sürüyorlar. Evet belki kovar ama, kendisi yerleşmek için. Kendi emellerini gerçekleştirmek için kovar. Biz ise buna karşıyız. Biz kurtuluş savaşımızdaki gibi olmalıyız. Kurtuluş savaşında arkamızda Amerika mı vardı? Kendi gücümüzle kovduk düşmanları. Biz ne Amerikayı ne de Rusya'yı istemiyoruz. Biz tam bağımsız bir Türkiye istiyoruz. Boğazların, bütün savaş gemilerine kapatılmasını istiyoruz.

Son olarak Halkın Sesi aracılığıyla halkımıza olan çağrılarını sorduk. Şöyle dediler:

- Çağrımız şu olacaktır: MC iktidarını yıkmak için bütün çalışanları genel direnişe çağırıyoruz. Baskılara karşı topyekün direnelim!

Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye!

Ecevit'in dış politikası:

KUVVET
BOYUN EĞ

Ecevit, Hürriyet gazetesine Rusya'yı anlattı. Aslında Ecevit'in Sovyetler Birliği konusundaki bütün düşüncelerini tek tek eleştirmek son derece yararlı olurdu. Fakat, biz bu yazımızda Ecevit'in Hürriyet'e anlattıkları arasından bir kaç cümlelik bir bölüm üzerinde duracağız. Ecevit şöyle diyor:

"Türkiye'ye, komşu sosyalist veya komünist ülkelerle dostluk ilişkilerini geliştirmesi bakımından güçlük çıkaranlar yalnız ırkçı-Turancılar değildir. Kışkırtıcı ajanlara alet olan veya sorumsuz bazı sol gruplar veya sol görüntülü gruplar da bu konuda aynı kötülüğü yapmaktadırlar. Türk halkına solu bir umacı gibi gösterecek sloganlar haykırarak veya eylemlere girişerek, hem Türkiye'deki demokratik solun hem de bölge ülkeleriyle dostluk ilişkilerimizi engellemeye kalkışmaktadırlar. Ben bu yönde her iki karşıt kanattan gelen çabaların da aslında tek kaynaklı olduğuna ve Türkiye'yi bölge ülkeleriyle karşılıklı güvenlik içinde yaşamaktan alıkoymak ve bir blokun mahkûmu yapmak amacını güttüğüne inanıyorum." (Hürriyet, 3 Temmuz 1976)

"IRKÇI-TURANCILARLA AYNI KÖTÜLÜĞÜ YAPANLAR"

İlkönce şunu belirtelim. Türkiye Marksistleri, Sovyet sosyal-emperyalizminin "dostluk" maskesi altında Türkiye'yi hegemonyası altına alma emellerine karşı sonuna kadar mücadele edeceklerdir. Elli beş yıl önce Kurtuluş Savaşı vermiş olan ve son otuz yıldır ABD emperyalizmine karşı mücadele eden Türkiye halkı, bugün bağımsızlığına her zamankinden daha büyük bir kuvvetle sarılıyor. Bu bakımdan Sovyetler Birliğinin hegemonya emelleri önündeki engeller çok büyük ve çetindir. Yeni Çarlarla işbirliğinin geliştirilmesine karşı mücadele edenler, yalnız proleter devrimcileri değil, bütün Türkiye halkı olacaktır.

Ecevit'in veya başkasının sosyal-emperyalizme karşı mücadele eden devrimcileri, Turancılarla aynı safta gösterme gayreti bizleri ne yıldırır, ne de tereddüte düşürür. Bir kere biz, mücadelemizin doğruluğuna ve haklılığına güveniyoruz. Çünkü Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadelemiz, Marksizmin bilimsel gerçeğine dayanıyor. Bu mücadelemiz yurdumuzun bağımsızlığı ve Türkiye devrimi için hayati bir öneme sahiptir. İkincisi, nasıl Yeni Çarların işbirlikçileri kendi efendileri hesabına ABD emperyalizmine karşı iseler, ABD işbirlikçisi ırkçı-Turancılar da gene kendi efendileri hesabına Rusya'ya karşıdırlar. Türkiye halkının bağımsızlık mücadelesinin en ön safında yer alan Marksistler, her iki süper devletin işbirlikçilerine karşı mücadele ediyorlar. Marksistler onlarla her türlü ittifakı reddediyor. Ecevit'in Türkiye'yi karanlık maceralara sürükleyen Kıbrıs çıkartmasını hem Turancılar, hem de revizyonistler alkışlamışlardı. Proleter devrimciler ise müdahaleye karşı çıktılar. Gene bugün Ecevit'in hararetle desteklediği Sovyetlerle işbirliği politikasının mimarı, MC hükümetidir. Biz ırkçı-Turancıların da yer aldığı MC hükümetinin Sovyetlerle geliştirdiği işbirliğine her zaman karşı çıktık. Bu işbirliğini destekleyen biz değiliz, Ecevit'in kendisidir. Ecevit'in proleter devrimcileri Turancılarla aynı safta gösterme çabasını, Türkeş'in bozkurtları her gün bir devrimciyi şehit ederek yalanlıyor. Bizzat MC hükümetinin "Maocu hayaletine" karşı açtığı haçlı seferi ve Ecevit'in bu haçlı seferini çeşitli sözleriyle desteklemesi, kimin kimle işbirliği yapabildiğini ortaya koyuyor.

Türkiye'de emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadele edenler, en başta daima proleter devrimcileri olmuştur. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları, milli bağımsızlık bayrağını yere atmıştır ve şimdi de Rus sosyal-emperyalizmine boyun eğmektedir. Bugün Türkiye'de ABD emperyalizmine hücum etmeyen tek bir siyasi akım yoktur. fakat Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı en Amerikancısı bile koyu bir teslimiyet içindedir. Yere düşürülmüş olan bağımsızlık bayrağını kaldıran siyasi akım, proletaryanın devrimci Marksizmidir.

KIŞKIRTICI AJANLARDAN NİÇİN HESAP SORULMADI?

Ecevit, iki süper devlete karşı mücadele eden Türkiye devrimcilerini üç gruba ayırıyor: "Kışkırtıcı ajanlara alet olan", "sorumsuz", bir de "sol görüntülü".

Gerçekten de Türkiye'de kışkırtıcı ajanlar her zaman yoğun bir faaliyet içinde olmuşlardır. Hele bugün iki süper devletin Türkiye üzerindeki hegemonya mücadelesinin şiddetlendiği ve Türkiye'nin önemli günler yaşadığı bir sırada süper devletlerin gizli örgütleri ve MİT, devrimci hareket içine sızmaya ve çeşitli yollardan etkili olmaya çalışıyorlar. Bu çabalarında başarılı oldukları olaylar da vardır. Bir devrimci hareket, doğru ve sağlam bir programla ve doğru bir siyasi çizgi izleyerek bu kışkırtıcı ajanların çabalarını boşa çıkarabilir.

Bizim üzerinde durmak istediğimiz nokta, Ecevit'in bu konuda samimi bir tutum içinde olmadığıdır. Çünkü Ecevit, sekiz ay kadar MİT'e bağlı "kışkırtıcı ajanları" yöneten, onlara emir veren ve onları denetleyen bir sorumluluk taşıdı. Bu memlekette Başbakanlık yaptı. Yani "kışkırtıcı ajanların" en yüksek amiri durumunda idi. Fakat bu süre içinde Ecevit, devrimcilerin MİT'e bağlı kışkırtıcı ajanlardan ve işkencecilerden hesap sorulması isteğine karşı çıktı. Geçmişe sünger çekti. Kışkırtıcı ajanların yaptıkları kanunsuzlukları araştırmadı. Bu ajanları tek tek ortaya çıkarıp halka ilân etmedi, onları hiç olmazsa idari yönden cezalandırmadı ve görevlerinden atmadı.

Kışkırtıcı ajanlık, Türkiye'de daima bir devlet memuriyeti olmuştur. Yarın Ecevit belki gene Başbakan olacak ve onları yönetme ve denetleme sorumluluğunu üstlenecektir. O zaman devrimciler ABD'ye, Rusya'ya ve MİT'e bağlı kışkırtıcı ajanların tek tek ilân edilmesini ve onlardan hesap sorulmasını tekrar isteyeceklerdir. Bu istek bir "intikam politikası" değil, halkın ve ülkenin menfaatini savunmaktır. Ecevit, bu konudaki gerçek tutumunu ortaya koyma fırsatını umarız, bir kere daha ele geçirecektir.

Biz, kışkırtıcı ajanların varlığını ve etkisini inkâr etmiyoruz. Fakat bu ajanlar, devrimci hareket içine iki süper devlete karşı mücadeleyi baltalamak ve yolundan saptırmak için giriyorlar. MİT, milli güvenliğimize ve milli savunmaya hizmet eden bir istihbarat örgütü görevi yapmadı ve yapmıyor. MİT, her zaman emekçi halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini ezmek görevini üstlendi. Ecevit, "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganını yurdumuzun her köşesinde yükseğe kaldıran geniş halk yığınlarını suçlamak yerine, kışkırtıcı ajanları yöneten devlet örgütü MİT konusunda açık bir program ilân etmelidir.

Bugün Türkiye'deki en sorumsuz kişiler, Sovyet sosyal-emperyalizmini "barışçı" veya "iyi niyetli" gösterenlerdir. Ecevit, Rusya dönüşü açıkladığı fikirlerden vazgeçmezse, Türkiye halkına büyük köt lük yapacaktır. ABD emperyalizminin gerçek yüz otuz yılda bütün millet tarafından anlaşıldı. "Sosyalizm" maskesi takan Sovyetler Birliğinin emperyalist ve savaş kundakçısı karakteri çok daha çabuk görülecektir. Tarih bunu gösterecektir. Eğer Ecevit, sosyal-emperyalistlerin "barışçı" ve "dost" maskesi arkasında gizlenmelerine yardımcı olursa Türkiye halkı önünde büyük sorumluluk taşıyacaktı

İKİ SÜPER DEVLETİN ÇIKARLARINI GÖZETENLER, BÖLGE ÜLKELERİYLE DOSTLUK KURAMAZLAR!

Ecevit, Türkiye Marksistlerinin "bölge ülkeleriyle dostluk ilişkilerimizi engellemeye kalkıştıklarını" söylüyor. Ecevit burada da açık konuşmuyor. Açıkça "Sovyetler Birliği" diyeceği yerde, "bölge ülkeleri" diyor.

Türkiye Marksistleri, Türkiye'nin iki süper devlete karşı bağımsızlığını korumak ve kazanmak için bütün üçüncü dünya ülkeleriyle ve Avrupa ülkeleriyle dostluk ilişkilerini geliştirmesini savunuyorlar. Proleter devrimciler, Balkanlarda ve Orta Doğuda iki süper devlete karşı güçlü bir cephe yaratılmasının önemine defalarca işaret ettiler. Gene proleter devrimciler, Türkiye ile Yunanistan ve Kıbrıs arasında düşmanlık körüklenmesine kararlılıkla karşı çıktılar. Yunanistan ile dostluğun yurdumuzun bağımsızlık ve güvenliği açısından ne kadar büyük bir önem taşıdığını döne döne açıkladılar. Görüldüğü gibi, bölge ülkeleriyle dostluk ilişkilerimizin gelişmesini en başta savunanlar, Marksistler olmuştur. Ama Ecevit, Sovyetler Birliği ile "bölge ülkeleri" kelimesini kasıtlı olarak birbirine karıştırıyor. Böylece, en tehlikeli emperyalistle uzlaşma siyasetini "bölge ülkeleri" sözünün arkasına gizliyor.

Ecevit, bir yandan sık sık Üçüncü Dünya ile dostluktan söz ediyor, diğer yandan iki süper devletle uzlaşıyor. Örneğin Hürriyet'e anlattıkları arasında şu satırlar yer alıyor:

"Biz, Kıbrıs sorununu çözme yolunda adımımızı atarken, ... Sovyetler Birliği'nin kaygılarını dikkatle göz önünde tutmağa büyük önem verdik. Amerika Birleşik Devletleriyle Sovyetler Birliği'nin Doğu Akdeniz'deki düşünceleri ve çıkarları bazı bakımlardan çelişse bile, ikisini uzlaştırmağa, ikisine de güven vermeğe özen gösterdik ve öyle sanıyorum ki, bunda başarı da sağladık." (Hürriyet, 30 Haziran 1976)

Bu mudur "bölge ülkeleriyle karşılıklı güvenlik içinde yaşamamıza" hizmet edecek siyaset? İki süper devlete güven vermeğe özen gösterenler, Orta Doğu ve Balkan ülkelerine güven verebilirler mi? Sosyal-emperyalizmin ve ABD emperyalizminin kaygılarını ve çıkarlarını gözetenler, iki süper devletin denetim ve tehdidi altında olan ezilen dünyada ve diğer dünya ülkeleri arasında sağlam dostlar bulabilirler mi? Nitekim Ecevit'in Kıbrıs çıkarması üzerine Türkiye bütün dünyada büyük bir yalnızlık içine düşmedi mi? Ecevit'in Kıbrıs harekâtı bölgemizdeki hangi ülkeye güven vermiş ve hangi ülkeyle dostluğumuzu geliştirmiştir? Bulanık suda balık avlayan Sovyetler Birliği dışında bu çıkartmadan hoşnut olan tek bir "bölge ülkesi" var mıdır? Biraz dürüst olalım ve dünyadaki yalnızlığın daha Ecevit hükümeti zamanında başladığını kabul edelim. Çünkü bu yalnızlık, küçük bir ülkeye asker çıkarmaktan ve askerleri geri çekmemekte direnmekten ileri gelmiştir.

LİYE

MEK

Ancak CHP'nin doğuşundaki Müdafaa-i Hukuk ruhu, CHP'nin birliğini sağlayabilir ve sağlamlaştırabilir. İki süper devlete ve özellikle Yeni Çarlara karşı milletin hukukunu müdafaa etmeyen bir CHP, sürekli olarak revizyonistler tarafından parçalanmaya mahkum olur. Bunu hiçbir devrimci ve yurtsever arzu etmez.

Bugün dengesizlik, Sovyet sosyal-emperyalistleri lehine bozulmaktadır. ABD emperyalistleri bütün dünyada ağır darbeler yemiş ve savunmaya çekilmiştir. Rus sosyal-emperyalistlerinin gözünü ise yayılma hırsı bürümüştür. Yeni Çarlar, her yerde insiyatifi ele almış ve taarruza geçmiştir. Bütün bu sebeplerle Rus sosyal-emperyalistleri bütün dünya için daha tehlikeli bir emperyalist karakteri kazanmıştır. Üstelik Türkiye, Yeni Çarların Akdeniz ve Orta Doğuya iniş yolu üzerindedir.

Hem günümüz dünyasının en büyük sömürücü ve [z]alimleri olan iki süper devletin hegemonyacı çı[k]arlarını gözetmek, hem de Üçüncü Dünya ile dost[lu]k! Bu ikisi birbiriyle bağdaşmaz. Bölge ülkeleriy[l]e sağlam bir dostluk kurmak ve yurdumuzun bağım[sı]zlığını korumak istiyorsak, iki süper devletin he[g]emonyacılığına karşı mücadele etmek zorundayız. [E]cevit, süper devletlere "güven vermeğe" çok dik[k]at ediyor. Fakat aynı güveni Yunanistan'a da ver[m]ek gerektiği konusunda hiçbir ciddi çaba göster[m]iyor. Oysa Türkiye, süper devletlerin güvenliği[n]i tehdit etmiyor ki, onlara güven versin. Esas gü[v]enliğe ihtiyacı olan ülkeler, Türkiye ve Yunanis[t]an gibi süper devletlerin denetim ve baskısı altın[d]a olan ülkelerdir. Bu ülkelerin birbirlerine güven [v]ermeleri, sağlam bir dostluk içinde olmaları ge[r]ekir.

[İ]SMET PAŞA'NIN İZİNDEKİ [K]UVVETLİ EMPERYALİSTE [M]AHKUM OLMA SİYASETİ

Ecevit, sosyal-emperyalizme karşı mücadele [e]tmenin, Türkiye'yi "bir blokun mahkumu yapmak, [a]macını güttüğünü" iddia ediyor. Düne kadar ABD [e]mperyalizmine karşı mücadele eden devrimcilere [A]BD işbirlikçilerinin verdiği cevap şuydu: "Ameri[k]a gitsin Rusya mı gelsin".

Bugün ise ABD emperyalizminin etkinliğini hız[l]a yitirmesi ve Rus sosyal-emperyalistlerinin daha [b]üyük bir tehlike haline gelmesi üzerine, bağımsız[lı]k isteyen halkın karşısına şu sözlerle çıkılıyor: "Rusya'ya yanaşmayalım da, ABD'ye mi mahkûm [k]alalım".

Ecevit'in de dile getirdiği bu düşünce hangi an[l]ayışı yansıtıyor? Bu anlayış, ille süper devletler[d]en birinin kucağında oturmayı şart gören anlayış [d]eğil midir? Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı [b]ağımsızlığımızı savunmak, ABD'ye mahkum ol[ma]yı mı gerektirir? Her iki süper devletten de ba[ğ]ımsız olmak, milli egemenliğimizi ve onurumuzu [k]orumak diye bir şey yok mudur? Ecevit, bir em[p]eryaliste karşı diğerine dayanmayı dış siyasetin [t]emel bir kuralı gibi görüyor. Hürriyet'e söylenen [ş]u sözler bu anlayışı yansıtmaktadır.

"İkinci Dünya Savaşı ertesinde Sovyetler Birli[ğ]i'nin itici tutumunun Türkiye'yi Amerika Birleşik Devletleriyle ve Batı ile ittifaka itelemesi gibi,1960 [l]arda da Amerika Birleşik Devletlerinin tutumu,Tür[k]iye için, daha dengeli bir tutum izlemeyi zorunlu [kı]lıyordu. " (Hürriyet, 30 Haziran 1976)

Öncelikle şunu belirtelim. Sovyetler Birliği'nin [İ]kinci Dünya Savaşı ertesinde Türkiye'den bazı ta[l]epler'de bulunması, sosyalizm adına büyük bir ha[t]aydı. Bu hata, Sovyetler Birliği'nin aynı yıllarda Yalta Konferansında ve çeşitli davranışlarında orta[y]a çıkan büyük devlet şovenizmi hatasının bir par[ç]asıydı. Fakat o yıllarda Türkiye'nin bağımsızlığı[n]ı tehdit eden yalnız bir ülke vardı. O da ABD em[p]eryalizminden başkası değildi. Nitekim zaman, bu [g]erçeği gösterdi. ABD emperyalizmi,Sovyetler Bir[li]ği umacısı yaratarak Türkiye ve Yunanistan'ı de[n]etim altına aldı. Aslında Sovyetler Birliği de o za[m]an ABD tehdidi altındaydı ve ABD tarafından kuşa[t]ılmak endişesini taşıyordu. Ecevit ise bugün otuz [y]ıl sonra, ABD'nin kucağına oturulmasını "Sovyet[l]er Birliği'nin itici tutumu"ndan söz ederek, haklı [g]östermeğe çalışıyor. Gene Ecevit, şimdi izlenen [S]ovyetlere yaklaşma siyasetini bu sefer de ABD'nin [t]utumu ile haklı çıkarmak istiyor. Oysa değişen şey, [A]BD emperyalizminin yıldızının sönmesi ve Rusya'[nı]n dünyanın en tehlikeli emperyalisti haline gelme[s]idir.

Ecevit'in savunduğu siyaset, her dönemde en kuvvetli emperyalistle uzlaşmak ve en tehlikeli emperyaliste "güven" vermektir. Bu tutum, Ecevit'e dış siyasetteki "öğretmeni" İsmet Paşa'dan miras kalmıştır. Bu anlayışladır ki, İsmet Paşa İkinci Dünya Savaşı yıllarında Hitler'in isteklerine boyun eğdi. "Tarafsızlık" adı altında Nazi taraftarı bir siyaset izledi. Gene aynı anlayıştır ki, Nazilerin yenilgisinden sonra Türkiye'yi ABD emperyalizminin kucağına attı. Ve şimdi gene aynı anlayış,ABD emperyalizmi zayıfladıkça Rusya'nın kapısını aşındırıyor. Ve gerekçe olarak da, "ABD'nin tutumu" gösteriliyor.

Rusya'ya "güven vermek" ve Rusya ile "dostluğu geliştirmek" gibi parlak bir fikir, Türkiye hakim sınıflarının aklına otuz yıllık bir gecikmeden sonra, niçin bugün geliyor? Çünkü günümüz şartları tamamen değişmiştir. 1945 yılında Türkiye'nin temel meselesi, ABD emperyalizmine karşı bağımsızlığımızı korumaktı. Bugün ise mesele her iki süper devlete ve birinci plânda Sovyetler Birliğine karşı uyanık olmaktır. İsmet Paşa ve öğrencisi ise her dönemde bunun tam tersi bir politika izlediler ve izliyorlar. Ecevit, daha düne kadar, hatta son CHP Kurultayında ABD emperyalizmine laf söyletmiyordu. Bugün ise, Rus sosyal-emperyalizmine karşı bağımsızlığımızı korumak isteyen devrimcilere ağzına gelen her türlü karalamayı yöneltiyor.

Düşenin dostu olmazmış. ABD emperyalizmi de düştükçe dostlarını kaybediyor. Buna karşılık Demirel'den Ecevit'e kadar Türkiye'nin ileri gelenlerini bir telaş almıştır ve hepsi de "Sovyet dostluğuna" övgü yağdırıyor. Aslında bu "dostluk", Sovyetler Birliği'nin Türkiye kalesini içten yıkmasından başka neye hizmet edecektir? Unutmayalım ki,ABD emperyalistleri de Türkiye'ye dost maskesi takarak girdi. 1945 yıllarında ABD, Türkiye halkına "hür dünyanın koruyucusu", "barışın kalesi"ve"yoksul ülkelerin en büyük destekçisi" olarak tanıtıldı. Missuri zırhlısı davul zurnalarla karşılandı. Türkiye halkı, yıllarca "ABD dostluğu" ve Komünizm düşmanlığı ile uyutuldu. ABD emperyalizmine karşı çıkan yurtseverler "Rus ajanlığı" ile suçlandı. Şimdi de aynı propaganda Rus sosyal-emperyalizmi için yapılıyor. Devrimcilere ve yurtseverlere aynı suçlamalar yöneltiliyor.

DENGE VE İTTİFAK DEĞİL, DENGESİZLİK VE REKABET

Tahakküm, sömürü, baskı ve denetim, emperyalizmin tabiatında vardır. Bu tabiat, ne yaldızlı sözlerle, ne de kuzu postuna bürünerek değiştirilemez. Ecevit, Sovyetler Birliği'nin "barışçı" olduğuna, "macera peşinde koşmayacağına" vb. inanmak istiyor. Fakat gerçekler bunun tersini göstermektedir. Hele bundan sonra Sovyetler Birliği'nin Hitlerin izinden giden, dünyanın en zalim ve sömürücü emperyalisti olduğunu daha çok göreceğiz.

"Macera peşinde koşmayan" ve "barışçı" bir devletin gemileri, kendi kıyısı olmayan dünya denizlerinde niçin kol geziyor? Doğu Avrupa ülkelerinde ki Sovyet tümenlerinin anlamı nedir? Bugün Sovyetlerin askeri gücü niçin savunma ihtiyacının çok ötesindedir ve tamamen saldırı anlayışıyla örgütlenmiştir? Sovyetler Birliği, savunması için gerekli olmadığı halde niçin "tereyağı yerine top" siyaseti izliyor ve kendi halkını eziyor? Sovyet ekonomisi bugün dünyanın en fazla askerileştirilmiş emperyalist ekonomisi değil midir? Sovyetler Birliği niçin bu kadar çılgınca silâhlanıyor? Bu silâhlanma yarışı, yeni bir dünya savaşı hazırlığı değil midir? Yoksa bu kadar silâh çocuklara oyuncak olsun diye mi yapılıyor? Lenin, "Boğazlar savaş gemilerine kapatılsın" derken, Yeni Çarlar tıpkı eskileri gibi niçin Boğazlara hakim olmaya çalışıyorlar? Akdeniz' de 90 pare Sovyet savaş gemisinin işi nedir? Yoksa bu gemiler Akdeniz ülkelerine dostluk ziyareti mi yapıyor?

Ecevit'in iki süper devlet arasındaki ilişkiyle ilgili görüşleri, ciddi bir incelemeye ve gerçeklere dayanmıyor. Ecevit, iki süper devlet arasında son suza kadar devam edecek bir denge hayal ediyor, bütün hesaplarını bu denge üzerinde kuruyor. Ecevit'in sandığı gibi, iki süper devlet birbirinin hegemonya alanlarına saygı göstermiyorlar. Dünyayı iki çiftliğe bölüp, her çiftliğin başına bir bey koyan ve bu beylerin birbirlerinin mallarına göz dikmediğini düşünen anlayış gerçeğe uymuyor. Hele iki süper devlet arasındaki dengenin devam edeceği görüşüne dayandırılan bir "dünya barışı" hayali, yalnız gerçeklere aykırı olmakla kalmıyor, üstelik uyanıklığı yoketmek bakımından zararlı da oluyor.

İki süper devlet arasında denge değil, dengesizlik esastır. Denge durumları, daima geçici ve görecelidir. Her iki süper devlet de birbirini altetmeye ve üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyor. Her ikisinin gözü birbirinin rekabet alanlarındadır. Her ikisi de "ben onu altetmezsem o beni altedecek" düşüncesi içindedir. İki süper devlet arasındaki ilişki de ittifak değil, rekabet esastır. Bu rekabet eninde sonunda yeni bir dünya savaşına yol açacaktır. Bugün dengesizlik, Sovyet sosyal-emperyalistleri lehine bozulmaktadır. ABD emperyalistleri bütün dünyada ağır darbeler yemiş ve savunmaya çekilmiştir. Rus sosyal-emperyalistlerinin gözünü ise yayılma hırsı bürümüştür. Yeni Çarlar, her yerde insiyatifi ele almış ve taarruza geçmiştir. Bütün bu sebeplerle Rus sosyal-emperyalistleri bütün dünya için daha tehlikeli bir emperyalist karakteri kazanmıştır. Üstelik Türkiye, Yeni Çarların Akdeniz ve Orta Doğuya iniş yolu üzerindedir. Açıkladığımız katı gerçeği görmek ve ona göre hazırlanmak yurdumuzun bağımsızlığı ve güvenliği bakımından zorunludur. CHP'nin yurtsever gövdesinin bu gerçekleri görmesi büyük önem taşımaktadır. Bugün özellikle Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçileri, örneğin "TKP" revizyonist kliği CHP içinde mevziler tutmaya çalışıyor. Revizyonistler, CHP'yi içten içe parçalamak ve ilerde CHP yönetimi ile pazarlık yapabilecek bir güç toplamak çabasındadırlar. Önümüzdeki yıllarda birkaç sandalyenin hükümetler üzerinde büyük bir etkiye sahip olacağı herkes tarafından görülmektedir. CHP'nin geleceğinden sorumluluk duyanlar ve CHP'nin yurtsever gövdesi, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve Türkiye'deki işbirlikçilerine karşı gerekli uyanıklığı göstermezlerse, bundan hem halkımız hem de CHP büyük zarar görecektir. Biz, CHP'nin parçalanmasını değil iki süper devlete karşı birlik halinde olmasını halkın yararına görüyoruz. Ancak CHP'nin doğuşundaki Müdafaa-i Hukuk ruhu, CHP'nin birliğini sağlayabilir ve sağlamlaştırabilir. İki süper devlete ve özellikle Yeni Çarlara karşı milletin hukukunu müdafaa etmeyen bir CHP, sürekli olarak revizyonistler tarafından parçalanmaya mahkûm olur. Bunu hiçbir devrimci ve yurtsever arzu etmez.

İki süper devlete ve özellikle Rus sosyal-emperyalizme karşı, CHP'nin yurdumuzun bağımsızlığından yana en küçük davranışını dahi kararlılıkla destekliyeceğiz. Buna karşılık, CHP'nin iki süper devletle uzlaşan her davranışını eleştirecek ve bu tutumla mücadele edeceğiz.

Maraş'da tarım işçilerinin ve köylül

FANFAS'TA TARIM İŞÇİLERİ MÜCADELEYE HAZIRLANIYOR

Pazarcık Ovasında her sene günde 10-12 saat ve 25 lira ücretle çalışan çapa işçileri arasında birleşip mücadele etme isteği kuvvetleniyor. Toprak-İş sendikasının işçilerin taleplerini dile getiren bildirileri işçilerin mücadele isteğini daha da güçlendirdi.

Pazarcığın Fanfas(Pınarhöyük) Köyünde çalışan tarım işçileri 18 Haziran günü köyde toplandılar. Toplantıya 500 işçiyi temsilen 7 işçi 8 elci, köylüler ve bir Toprak-İş görevlisi katıldı. Toplantıda bir işçi "Bu ağalara karşı herkes mücadele etmeli yoksa bu memlekete huzur gelmez" dedi. Bir köylü ise "ağalara karşı vereceğiniz mücadeleyi bütün imkanlarımızla destekleyeceğiz" diyerek topraksız, yoksul köylülerin ve tarım işçilerinin ağalara karşı mücadele birliğini dile getirdi. Toplantı sonunda 8 saatlik iş günü ve 40 lira ücret için direniş kararı alındı. Fakat işçilerin talepleri, direnişten önce ağalara ve zengin köylülere bildirilecekti. Ertesi gün herkes bu şartları ağaya söyledi. Fakat işçilerin bu dayanışmasını öğrenen Fanfas ağası Kocaağalar hemen harekete geçtiler ve elciler - den Selahattin Yarım ile Şevket Dilki'yi kendi saflarına alarak işçilerin bu direniş ruhunu kırmaya çalıştılar. Şartlar ağalara söylenir söylenmez Kocaağalardan Ali Serin köylülere ve tarım işçilerine gözdağı vermeye kalkıştı. Tabancasını takarak köyün içinde ve etrafında bulunan köylülere "biz ne Çin'de yaşıyoruz, ne de başka yerde. Her yerin kendisine göre bir düzeni var. Tarım işçilerinin bu yapacağı şey kanunsuzdur. Bundan sonra ben de size karşı mücadele edeceğim" dedi. Şevket Dilki'nin elcilik yaptığı işçilerin çadırlarının etrafı ağanın silâhlı adamları tarafından çevrilerek diğer işçilerin ve köylülerin gelip gitmesi engellendi. Ali Serin köydeki iki yaltakcısı, iki elci ve iki tarım işçisi ile beraber karakola bir şikayet dilekçesi yazdılar. Dilekçede 13 köylünün ve iki öğretmenin işçileri ölümle tehdit ederek direnişe zorladıkları, Komünizm propagandası yaptıkları, işçilere çalışmazlarsa toprak ve para dağıtmayı vaadettikleri yazılı idi. Ağa böyle bir komplo hazırlayarak köylüleri ve işçileri korkutmak ve yıldırmak istedi. Bunun üzerine 4 köylü ve 2 öğretmen Pazarcık savcılığı tarafından ifadesi alınmaya çağrıldı. İfadesi alınan köylüler ve öğretmenler serbest bırakıldı. Ağalar bu oyunlarıyla işçilerin direnişini önlediler.

Burada görüldüğü gibi tarım işçilerinin mücadelesi ağaları ve elcileri hedef almalıdır. Hele ağa topraklarında elcilere karşı mücadele verilmedikçe, tarım işçileri hiçbir hakka kavuşamaz.

K. Maraş'tan
Bir Okuyucu

NARLI KARAKOLU BAŞÇAVUŞU HALKA ZULMEDİYOR

Sizlere bir halk düşmanını tanıtacağım. Burada, Pazarcık Narlı Karakolunda bir Başçavuş var. Adı Fikret Özdemir. Kendisi aynı zamanda MİT ajanıdır. Daha Doğuda görev yaparken bir köyün bütün erkeklerini anadan doğma soydurup çalılar içinde yuvarlatmış bir zalimdir. Kürtlere karşı ayrı bir kin gütmektedir. Geçenlerde bastığı bir köyde köylülere her türlü küfürü söyleyip, hakaret ederken, Gaziantep katliamını kastederek "burayı Antep'e çevireceğim" diyordu. DAST, Pazarcık köylerinde oyun oynamaya geldiğinde, tiyatrocuları karakola çekerek oyunu engellemek istedi. Devrimci tiyatrocuları halktan koparabilmek için Erkan Yücel hakkında aşağılık yalan ve iftiralar yaymaya çalıştı.

Bu adam aynı zamanda rüşvetçi ve dolandırıcıdır. Çiçek köyü kooperatifinde yapılan sahtekarlığı örtbas etmek için para yemiştir. Yine köylülerden "sizi Petrol Boru Hattına sokacağım" diye para istedi. Boru Hattında çalışan işçilerin direnişini kırmak için şirketten para aldı. Ayrıca şirket kendisine bir de Volksvagen araba verdi. Daha sonra Maraş yolunda bu araba ile bir kaç jandarmanın yaralanmasına sebep oldu. Bu adamın zulüm ve yiyiciliği saymakla bitmez. Halk düşmanlarını iyi tanıyalım.

Pazarcık'tan
Bir Devrimci

MARAŞ ÇAPA İŞÇİLERİ SESLENİYOR:

«DİRENİŞİ SÜRDÜRMEYE KARARLIYIZ»

Bizler Kahramanmaraş'ta çapa işlerine giden tarım işçileriyiz.

İş yerine sabahın erken saatlerinde gidip, 11-12 saat aralıksız bir çalışmadan sonra eve dönüyoruz. 50-60 işçi üstü açık bir motora sıkışıp, her gün türlü zorluklar altında çalışmaya gidiyoruz. Aramızda çok yaşlı ve hamile kadın işçiler bulunduğundan iş yerine gidip gelirken karşılaştığımız tehlikeler daha da büyük oluyor. Ayrıca iş yerinde her gün 2-3 arkadaşımız hastalanıyor. Gerekli tedavi yapılmadığı gibi, hasta arkadaşlar ağalar tarafından zorla çalıştırılıyor. Çalışmayanlar ise işten kovuluyor.

Bundan bir süre önce yaşlı bir işçi kadının eline çapa gelerek, bir parmağının kopmasına sebep oldu. Ağa yardım etmek şöyle dursun, kadın işçiyi dikkatsizlikle suçladı.

Toprak-İş sendikası asgari ücreti 60 lira olarak saptadı. Ama biz 30 lira alıyoruz. Bunun yanında ücretlerimizi arttırmak için direnişlerimiz de oluyor. Örneğin bir iki saat süren direnişler yapıyoruz. İlk aşamada ücretlerimizi 35 liraya yükselttik. Bu kararsar arkadaşlarımız için de güzel bir örnek oldu. Önceleri bize karşı çıkan, direnişleri gereksiz gören arkadaşlarımız da birliği önerdiler. Bundan sonra ortak bir direniş yapıp yövmiyelerimizi 40 liraya yükselttik. Ama ağalar da boş durmuyorlar. Onlar da bize karşı ittifak halindeler. "Aldığımız ücreti başka işçilere söylemememizi", "bize acıdıkları için 40 lira verdiklerini", "diğer işçiler duyarsa onların da aynı şeyleri yapacaklarını" söylediler. "Aksi halde bize 30 liradan fazla yövmiye vermeyeceklerini" bildirdiler.

Biz artık ağaların yüzünü görüyor ve baskılara şiddetle karşı çıkıyoruz. Ezilen işçi kardeşlerimizle birleşip, genel grev yapma çağırısında bulunuyoruz.

Biz direnişimizi sonuna kadar sürdürmeye kararlıyız.

Kahramanmaraş'tan Bir Grup Tarım İşçisi

GÖKSUN KÖYLÜLERİ AĞA ZULMÜ ALTINDA EZİLİYOR

Bizler küçük hayvancılık ve tarımla uğraşıyoruz. Çoğu zaman kendimizi geçindiremiyoruz. Ekiyoruz bideri, biçiyoruz bideri. Gübre yoktur, su yoktur. Bizler yeterli ürünü alamıyoruz. Kadınlarımızla, çocuklarımızla çalışıyoruz. Emeğimizin karşılığını alamıyoruz, çünkü tefeciler bizden mallarımızı ucuza alıp, kendileri hiç çalışmadan sırtımızdan kazanıyorlar. Bir de "çalışan kazanır" diyorlar. Onlar çalışmadan bizim sırtımızdan vurgunlar vuruyorlar.

Köyümüzün çoğu elindeki beşer dönümlük toprağını satarak Çukurova'ya çalışmaya gidiyor. Toprakların iyisini köyün zenginleri alıyor. Elverişsiz topraklar ise öyle bıra kılıyor. bu topraklardan da köyün ağasının hayvanları fay dalanıyor.

Hakim sınıflar orman idaresiyle köyümüze baskı yapıyorlar. Geçen sene köyümüzde iki köylü ev yaptırmıştı. Bu yüzden mahkemeye verilmişlerdi Orman İdaresi tarafından. Köylüler hapis ve para cezasına çarptırıldılar. Zaten herşeyden yoksun olarak yaşıyorlar, bir de ailelerini barındıracak evden yoksun bırakılmak isteniyorlar. Gene köylülerimizden bir kısmının toprakları orman idaresi tarafından orman olarak sayıldı.

Bizler gün be gün yoksulluğun, hayat pahalılığının altında ezilen, her şeyden mahrum köylüleriz. Bizler gün be gün davamızın savunucusu ve kendi kendimizin kurtarıcısı olduğumuzu anlıyoruz. Hakim sınıflar bizim gözümüzü boyamak istiyorlar. Ama biz onların halk düşmanı olduğunu anlamakta hiç te güçlük çekmiyoruz. Onlar geçmişlerde Amerikan emperyalizmi için övgüler yağdırıyorlar. Bugün ise Sovyet sosyal-emperyalizmi için övgüler yağdırıyorlar. Biz onların ne bağımsızlık ne de özgürlük taraftarı olmadıklarını biliyoruz. Efendi değiştirmekte ne kadar usta olduklarını biliyoruz.

Yaşasın köylülerimizin mücadelesi!

Yıkılsın Ağalık
Kahrolsun Faşizm!
Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye!

Maraş
Göksun'dan
Bir Devrimci

...in birliği

TOPRAK İŞGALLERİNDEN SONRA EMİROĞLU KÖYLÜLERİNE BASKILAR ARTTI

Bizler Emiroğlu köyünün emekçileriyiz. Toprak işgalinden sonra hakim sınıflar baskılarını azgın bir şekilde yoğunlaştırdılar. Gün olmuyor ki köye jandarma gelmesin.

Asım Gezmiş'in gitmesinden sonra yerine görev yapan Narlı Assubay çavuşu Fikret isimli halk düşmanı, ağanın evinde sabahlara kadar içip, halka tehditler yağdırıyor. "Ben Asım'a benzemem, benim adımı dergiye yazarsanız sizleri tek tek ezerim" diyor.

Ağanın emriyle geçen gece geç saatlerde devrimci yoksul gençlerimizden birini alıp, "ağanın evine taş attı" gerekçesiyle götürüp, sabahlara kadar dövdükten sonra köye getirdi. Halk bunun hesabını sorunca, "kimseyi ilgilendirmez, ben istediğim kişiyi, istediğim zaman götürüp döverim" diye cevap verdi. Köye misafir gelen herkese "köyde devrimciler var, anarşistler var" diye baskı yapılıyor. Köy halkına baskılara devrimcilerin sebep olduğu söylenerek, halkın nefreti devrimcilerin üzerinde toplanmak istiyor. Köyün etrafı her an jandarmayla sarılı. Giriş, çıkışlar kontrol altında. Bu durum karşısında bizler "burası yasak bölge mi? Emiroğlu köyüne girmek için pasaport mu almak gerek" diye haykırdığımızda "Türkiye'nin bir köyü de yok olsun, ne çıkar? Hepinizi böyle tek tek ezeceğim" diye bağırıyor.

Geçen gün Emiroğlu köyü ağası Ali Emiroğlu, yoksul bir köylü çocuğunu konağının önünde görüp, dövdü. Bunu gören köy halkı hep birden ağanın üzerine yürüyünce, ağa konağına kaçarak kapıları kapattı. Arkasından Fikret çavuş gelerek halkı tehdit etti. Köye seyyar karakol kuracağını söyledi. Halka küfürler savurdu.

Bunların yanısıra ağa yaltakçıları da boş durmuyorlar. Emiroğlu ağasının surla çevrili evine girip, halka silâh çekiyorlar. Bunlar Alo Sungur, Hasan Sungur, Musto Yaraşır, Ali Kılınçoğlu, Mamo Kılınçoğlu, Katip Hasan ve Kamber Söyler adındaki satılmışlardır.

Biz Emiroğlu köylüleri olarak, bize yapılan bütün bu baskılardan yılmayacağımızı, haklı davamızda mücadele etmeye kararlı olduğumuzu haykırıyor, jandarma baskısını protesto ediyoruz.

Şunu çok iyi gördük ki bu iktidar jandarmasıyla, komandosuyla ağaların, patronların bekçiliğini yapıyor.

Yıkılsın Ağalık Topraklar Köylünün.

Emiroğlu Köyü Emekçileri

CEYHAN TOPRAK-İŞ'e YAPILAN BASKILAR

Bizler Çukurova bölgesinde zalim toprak ağalarının baskı ve sömürüsü altında inleyen yoksul köylülerin ve tarım işçilerinin birleşmesi için Toprak-İş Sendikasının Ceyhan şubesini açtık.

Sendikamız kurulduktan sonra, tarım işçileri Genel Merkezimizin bastırdığı "Dayıbaşılara ve Elçilere Kanmayalım. Sendikamızın Şartlarını Savunalım" adlı bildiri ile, "Köylüye Toprak Herkese İş", "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye" sloganları bulunan afişleri Ceyhan köylerinde asmak için yetkililere baş vurduğunda "Bu bildirileri dağıtıp, halkı isyana mı teşvik edeceksiniz? Üstelik bu afişlerde Ne Amerika Ne Rusya yazıyor. Sizin Amerika ile Rusya ile ne işiniz var? Siz ne biçim sendikacısınız?" diye rek faaliyetlerimizi engelleyecekleri söylediler.

20 Haziran Pazar günü Ceyhan'da bu afişler asılırken polis saldırdı. Onlara alındı belgesini gösterdiğimiz halde dinlemediler ve üç sendikacı arkadaşımızı karakola götürdüler. Arkadaşlar karakolda dayağa karşı direndiler. Arkadaşlarımız çıktıktan sonra afişlemeye devam ettik.

Polisler üç arkadaşımızı karakola götürdüğünde, bunu fırsat bilen sosyal-faşistler de "Ne Amerika Ne Rusya" yazılı afişlerini duvardan sökmüşler. Böylece halkımızın can düşmanı olduklarını gösterdiler.

Afişlemeye devam ettik. En son olarak Caynak mahallesinde afiş asarken mahalle halkı sendikacılara sahip çıktı.

Toprak-İş Ceyhan Şubesi

UĞURGÜL PATRONU VE ORTAĞI ALBAY İŞÇİLERİN MÜCADELESİNDEN KAÇAMAYACAKTIR

Uğurgül işçilerine jandarmayı saldırtan, "vurun" emrini veren Jandarma Albay, Uğurgül'ün Küçükçekmece Cennet mahallesindeki yeni iş yerinde ne arıyor?

Birkaç günden beri çok faaliyetli bir boşaltma işleminin yapıldığı ve kapısına kız işçiler aranıyor ilânı yapışıkolan, eski sinema binasına 4 milyon lira vererek burasını satın alıp, yeni işyeri haline getiren Uğurgül patronunu geçenlerde bir Jandarma Albayı ziyaret etti. Ve giderken de sinema koltuklarından bazılarını erler le Reno marka arabasına taşıttı.

Kimdir bu jandarma albayı? Uğurgül patronunun ortağı mıdır? Aralarındaki bu ziyaretler, sıkı fıkı dostluk nereden ileri gelmektedir?

Direnişteki işçilere jandarmayı saldırtıp, kadın-erkek demeden ağır yaralayan, tutuklayan, hapise attıran bu albay kimden emir alıyor?

Uğurgül patronu ve onun yardakçıları, şunu iyi bilin ki Küçükköy'den kaçmakla işçilerin haklı isteklerinden ve onların devrimci mücadelesinden kaçıp kurtulduğunuzu sanmayın. Her geçen gün gelişen işçi ve köylülerin devrimci mücadelesi sizlerin iç yüzünüzü daha da ortaya çıkarmaktadır.

Küçükçekmece'den Bir Grup Devrimci
İstanbul

ZONGULDAK'ta İNŞAAT İŞÇİLERİNİN DURUMU

Biz Zonguldak'ta inşaatta çalışan on arkadaşız. Şahıs işinde çalışıyoruz. Yüz lira yevmiye üzerinden anlaşıp işe başladık. On onbeş gün sonra "yevmiyeniz 60 lira, işinize gelirse çalışın" dediler. İtiraz eden arkadaşları işten attılar. Bir işçinin günde 8 saat çalışma gücü vardır. Ama biz inşaatta yahut başka şahıs işlerinde çalışanlar onbir-oniki saat en ağır işlerde çalıştırılıyoruz ve insafsızca sömürülüyoruz. İşten atılan arkadaşlarımızın tekrar işe alınmasını istedik. "Biz de çalışmıyoruz" dedik. İşveren bize şu cevabı verdi: "Çalışmazsanız çalışmayın, sokaklarda bir sürü aç köpek var". Ve yevmiyemizi yüz liradan konuştuğumuz halde yetmiş liradan verdi.

Artık bu düzen böyle gitmez. Ergeç sömürenlerin, faşistlerin cezasını halk verecektir.

Kahrolsun zulüm ve zorbalık uygulayanlar!

Kahrolsun faşistler! Yıkılsın ağalık!

Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye!

Bir İnşaat İşçisi
Zonguldak

HAKLARIMIZA SAHİP ÇIKINCA İŞTEN ATILIYORUZ

20. 9. 1972 yılında Sarayköy Pamuk Sanayine girdim. Biraz çalıştım. Yanımda çalışan arkadaşın eli bileğinden koptu. Patron bu arkadaşı işe almadı. Sonra Cevdet İyici, Celal Erdoğan, Cafer Erkan arkadaşların parmakları koptu. Patron bu arkadaşlara da iş kanunun 17/2. 24/14'inci maddeleri ni uyguluyor. İşte patronların evlerinin bacalarından, arabalarının eksozundan, fabrikaların bacasından fışkıran iş kazasına uğrayan işçilerin kanlarıdır.

13. 10. 1975'de Sarayköy İplik Fabrikasından ayrılıp Denizli Göveçlik İplik Fabrikasına girdim. Orada mücadeleyi kaybedince iş akdim feshedildi. Eski iş yerim olan Sarayköy Pamuklu Sanayiine müracaat ettim. Cevap "hayır, bizim fabrikada sana yer yok." Niçin? Suçumuz büyükmüş. Suçumuzun büyük olması haklarımıza sahip çıkmamız ve işçilerin köle gibi çalıştırılmasına karşı mücadele etmemiz.

Denizli'den Bir İşçi

PALU TCDD TAŞ OCAĞI İŞÇİLERİNİN DURUMU

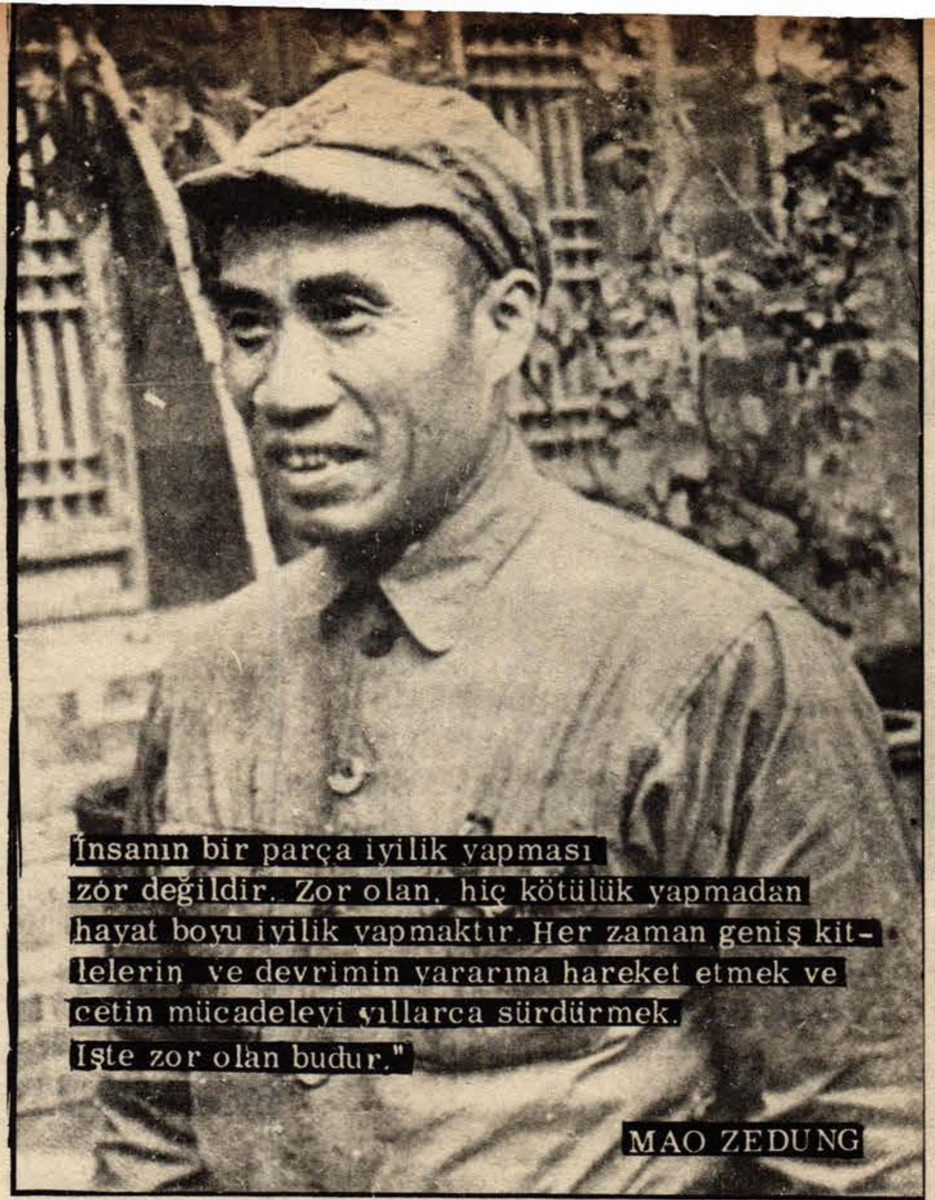
Bizler taş ocağı işçileri olarak bizi geçim sıkıntısına karşı güç durumda bırakan MC hükümetine çağrıda bulunuyoruz. Yüze yakın işçiyiz. Günlük kazancımız ancak bir ekmek parası olmakla beraber ücretimiz seksen iki lira gösteriliyor. Fakat elimize geçen elli lirayı bile bulmuyor. Soruyoruz. Nereye gidiyor bu para? Kayıp mı oluyor, yoksa MC hükümeti mi kesiyor? Kesiyorsa ne yapıyor? Sizler otuziki bin lirayı boşa alırken, bizler taş ocağı taşlarını kaldırırken, aldığımız para sizin iki çene çalışmız kadar bile olmuyor. Neden? Yoksa sizler çalışıyorsunuz da bizler taşlar üzerinde maniler mi söylüyoruz? İstirahat zamanımızı değerlendiremeyip çalışmaktayız. Maaşımız yazılmıyor. Yalnız çalışma hakkı tanınıyor. Sorsan da emir öyledir deniyor. Emrin kimden geldiği söylenmiyor.

1500 lira parayla 6-7 nüfuslu bir aileyi besliyoruz. Nihayet 5-6 ay çalışıyoruz. Aldığımız sekiz-dokuz bin lirayla geri kalan diğer 6-7 ayda da geçimimizi sağlıyoruz. Her şeyin değeri kalkarken işçinin emek hakkı ölü gibi mezarda bekliyor. Et bulamıyoruz. Hasta iken doktora gidemiyoruz. Üstelik yolumuz yok. Sağlık ocağımız var, fakat ebemiz yok.

Kahrolsun faşizm ve MC hükümeti

TCDD Bir Grup
Taş Ocağı İşçisi
Palu – ELAZIĞ

ÇİN HALKININ
BÜYÜK DEVRİMCİ SAVAŞÇISI
CU DEH
ÖLDÜ

Cu Deh, 18 Aralık 1886'da Çin'in Secuan ilinde doğmuştu. Yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olan Cu Deh, zengin bir akrabası tarafından evlat edinilmiş ve yetiştirilmişti. Cu Deh Çin Komünist Partisi'ne 1922 yılında girdi. O sırada Cu En-lay'ın önderliğinde bulunan ÇKP Avrupa Kolu'nun Berlin kesimine katıldı. Cu Deh, 1927yılında Cinganşan'da Kızıl Ordunun kurulmasıyla, onun başkomutanı oldu ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşuna (1949) kadar bu görevi sürdürdü. Daha sonra 1956'ya kadar Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Başkan Yardımcılığı yaptı. 1956'da Çin Milli Halk Meclisi Başkanı oldu. Uzun yıllar boyu, ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu Daimi Komitesi üyesi olarak kaldı. 6 Temmuz 1976 günü öldüğünde bu görevlerini sürdürüyordu.

Cu Deh'in hayatından bir kesit, ÇİN SAVAŞIYOR adlı kitapta şöyle anlatılıyor:

"... bundan sonra Kızıl Ordunun kumandanı Cu Deh kitlelerin önüne çıktı. Uzun boylu, çok zayıf, ama boyun eğmez ve ciddi bir adamdı. Dudağının üstünde küçük siyah bir bıyığı vardı. O da bütün askerler gibi yağmurdan ve kardan solmuş ve genişlemiş, sade, gri bir üniforma giymişti. Kırkından daha yaşlı görünüyordu.

"Kızıl askerler onun devrimci geçmişini tanıyorlardı.

"Cu Deh Komünist oldu olalı, sert çalışma ve devamlı kendini eğitim bütün hayatını doldurmuştu. En ufak bir bencilliği olmayan, sade bir insandı.

"Ordudaki Komünist örgütün üyesi sıfatıyla ve işçi-köylü iktidarı için verilen ilk çetin mücadelelerin bir önderi olarak dünyaca tanınmıştı. Yabancı basın ve resmi Çin basını ise, onu eşkiya reisi olarak isimlendiriyordu.

"Şimdi bu adam, milyonlarca işçi ve köylünün sevgiyle bağlandığı bu eşkiya reisi, konuşmak üzere öne çıktı. Adamlar daha iyi duyabilmek için silâhlarına ve kargılara yaslandılar. Madan işçileri derin bir soluk aldılar. Onlar bu adama katılmak için her şeyi göze almışlar, ayaklanmışlar, savaşmışlar ve uzun yollar yürümüşlerdi.

"... Askerleri ona "aşçı" adını takmışlardı. Cu Deh bir defasında beyazların eline esir düşmüş ve yine serbest bırakılmıştı. Beyazlara kendisinin zavallı bir aşçı olduğunu ve kızıllar tarafından esir alındığını söylemiş delil olarak da kimbilir nereden bulduğu eski, pis bir önlüğü göstermişti. Daha önceden bıyığını da kesmiş ve üstünü başını iyice kirletmişti. Çok aptal bir görünüşü olduğundan, beyezlar bir tekme vurarak kovmuşlardı onu. 'Aşçı' isminin hikâyesi buydu. İstirahat saatlerinde askerleri ona 'aşçı' diye seslenince bir fırtına gibi üzerlerine saldırırdı. Askerler coşkun haykırışlarla bir arı oğulu gibi üzerlerine üşüşürlerdi. Ama onunla başa çıkabilmek kolay değildi. Fırtına gibi de boğuşabiliyordu. Görev zamanında ise, yöneticileri ve hayatlarını emanet ettikleri sevgili başkumandanları Cu yoldaştı o."
(ÇİN SAVAŞIYOR, Agnes Smedley, Bora Yayınları 1975)

ÇKP Merkez Komitesinin CU DEH'in ölümüyle ilgili bildirisi

Çin Devriminin büyük savaşçısı Cu Deh'in ölümü dolayısıyla Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, Çin Milli Halk Meclisi Daimi Komitesi ve Devlet Konseyi bir bildiri yayınladılar. Bildiride şöyle deniliyor:

"ÇKP Merkez Komitesi, Milli Halk Meclisi Daimi Komitesi ve Devlet Konseyi büyük bir üzüntüyle bildiriyorlar ki:

"ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu Daimi Komitesi Üyesi, Çin Milli Halk Meclisi Daimi Komitesi Başkanı Cu Deh yoldaş, bütün tedavilere rağmen yakalandığı hastalıktan kurtulamayacak, 90 yaşında. 6 Temmuz 1976 günü, saat 15.01'de Pekin'de ölmüştür. Cu Deh yoldaş, ÇKP'nin seçkin bir üyesi, Çin halkının büyük bir devrim savaşçısı ve proleter devrimcisi, Parti, Devlet ve Ordumuzun seçkin yöneticilerinden biridir. Cu Deh yoldaşın hayatı Komünist dava uğruna savaşa ve devrimin sürdürülmesine adanmış bir hayattır.

"Cu Deh yoldaş, Partiye ve halka sadık kalarak, Başkan Mao' nun proleter devrimci çizgisini uygulamak, Çin halkının kurtuluş davasına ve Komünist davaya zafer kazandırmak uğrunda yiğitçe mücadele etti. Hiç kendi nefsini düşünmeksizin bütün ömrünü bu davaya adadı. "Cu Deh yoldaş, yenilmez Halk Ordusunu inşa edip geliştirmek; devrimci üsleri kurup güçlendirmek; emperyalizmin feodalizmin ve bürokrat kapitalizmin gerici hakimiyetini yıkıp yeni demokratik devrimi zafere ulaştırmak; ülkemizin devrimci iktidarını kurup, proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak ve sosyalist devrim ve inşa davasına zafer kazandırmak yolunda Başkan Mao'nun önderliğinde Parti ve halk için ölmez yararlılıklar gösterdi. Tüm Parti, tüm Ordu ve tüm memleket halkının candan sevgisini kazandı. Cu Deh yoldaşın ölümü Partimiz, Ordumuz ve halkımız için büyük bir kayıptır.

"Biz acımızı kuvvete dönüştürmeliyiz. Tüm Parti, tüm Ordu ve tüm memleket halkı, Cu Deh yoldaşın proleter devrimci anlayışından, yüksek devrimci niteliklerinden öğrenmeli, başta Başkan Mao Zedung olmak üzere Parti Merkez Komitesinin önderliğinde sınıf mücadelesini esas halka olarak kavramalı, Partinin temel çizgisini uygulamada ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmede ısrar etmeliyiz. Deng Siao-ping'in karşı-devrimci revizyonist çizgisini eleştirmek ve doğru kararları iptal etmeyi amaçlayan sağ sapmacı kasırgayı geri püskürtmek yolundaki büyük mücadeleyi derinliğine yürütmeli, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin zaferlerini sağlamlaştırıp geliştirmeliyiz. Tek bir vücut gibi birleşerek, proletarya diktatörlüğünü güçlendirmek, revizyonizme karşı çıkmak, revizyonizmi önlemek, ülkemizi güçlü ve modern bir sosyalist ülke olarak kurmak ve Komünist davaya zafer kazandırmak uğrunda mücadele etmeliyiz.

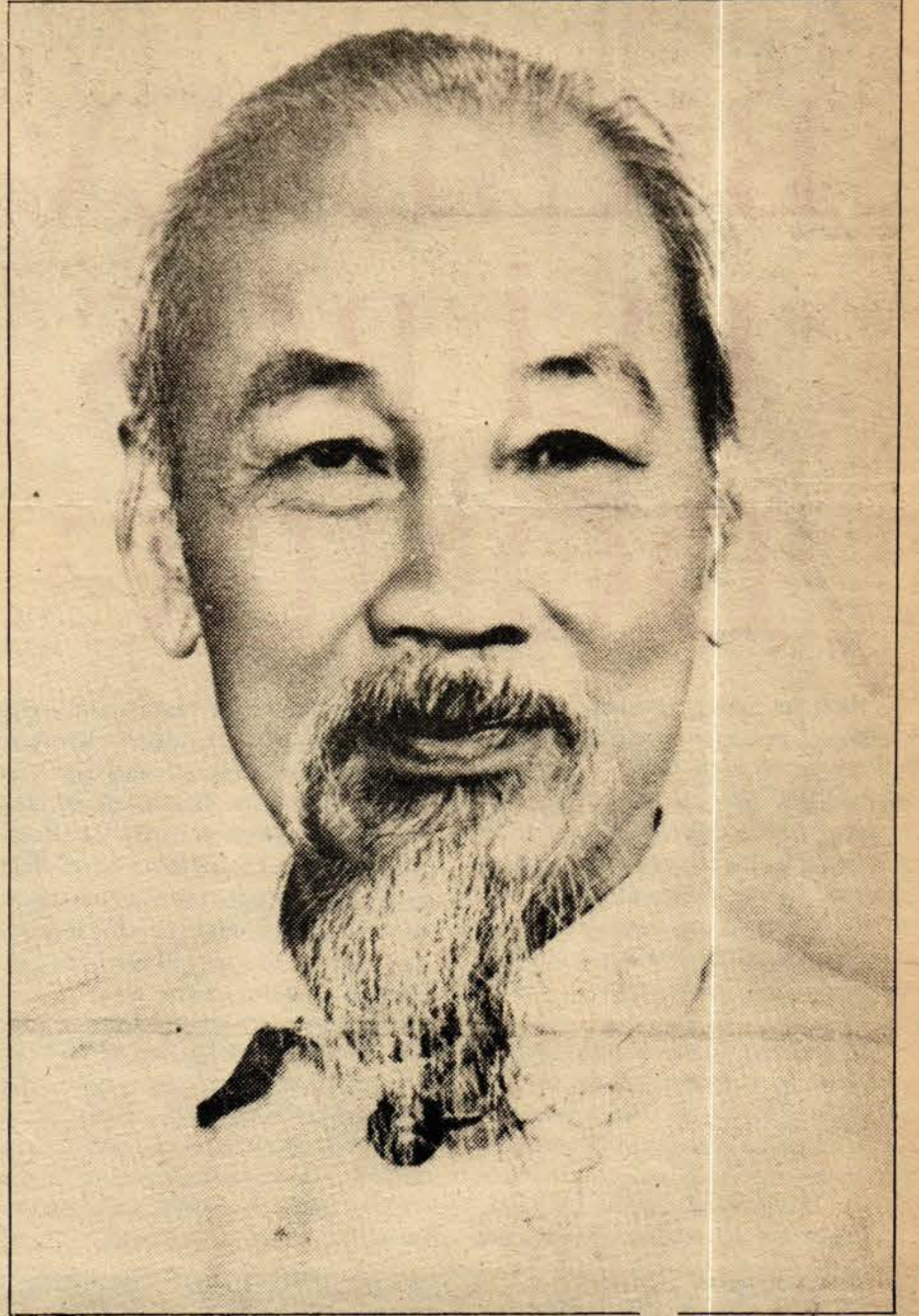
"Çin halkının büyük proleter devrimcisi Cu Deh yoldaş ölmez!"

İKİ VİETNAM BİRLEŞTİ

Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti Millet Meclisi, geçtiğimiz günlerde aldığı bir kararla iki Vietnam'ın birleştiğini ilân etmiştir. Böylece Vietnam halkı, topraklarının bütünüyle kurtuluşa kavuşmasının ikinci yılında, anayurdunu birleştirerek zaferlerine bir yenisini daha eklemiştir.

Bugün, iki Vietnam'ın birliğinin sağlanması Güney ve Kuzey kesimlerdeki halkın yarım yüzyıl süren çetin mücadelesinin sonucudur.
1945 yılında, Japon saldırganlarını yenilgiye uğratan Vietnam halkı, Ho Şi Min'in önderliğinde Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ni kurdu. Ancak ülkenin güneyi emperyalistlerin işgali altında kaldı.
Vietnam halkı, ülke topraklarının tümünü kurtarmak için önce Fransız, daha sonra Amerikan emperyalistlerine ve kuklalarına karşı kahramanca savaştı.
Kendi gücüne güvenme ve çetin bir şekilde savaşma ilkelerine sonuna kadar sadık kaldı. Vietnam halkı, yenilmez gibi görünen emperyalistleri dize getirerek, savaşmaya cesaret eden bir halkın, ne kadar modern silâhlara sahip olursa olsun bütün düşmanlarını yıkabileceğini gösterdi. Dünya halklarına bağımsızlık ve kurtuluş mücadelelerinde cesaret veren bir örnek oldu.

Vietnam halkı barışçı, bağımsız, birleşmiş ve sosyalist bir Vietnam inşa etme davasını sürdürüyor. Bu davada da Ho Şi Min'in "Kesin mücadele ve kesin zafer" ilkesini ısrarla uygulayan Vietnam halkı, zaferlerine yeni zaferler katacaktır.

VİETNAM DEVRİMİNİN BÜYÜK ÖNDERİ HO Şİ MİN
" Bağımsızlık ve özgürlükten değerli birşey yoktur "

UGANDA BASKINI, SİYONİZMİN YENİ BİR SALDIRGANLIĞI

UGANDA DEVLET BAŞKANI İDİ AMİN

İsrail saldırganları geçtiğimiz hafta Uganda'nın Entebbe hava alanını bastılar. Saldırganlar 20 Uganda askerini öldürdüler ve Uganda ordusunun 10'u aşkın uçağını tahrip ettiler. İsrail, daha önceki korsanlık harekâtlarında olduğu gibi bu defa da emperyalistler tarafından yetiştirilmiş insan gücünü ve kendisine emperyalistlerin sağladığı plânları kullandı.

Emperyalist ve siyonist propagandanın da etkisiyle, olay kamuoyuna İsrail'in reklamı olarak yansıtılmıştır. Oysa, Uganda Devlet Başkanı İdi Amin'in sözleriyle saldırı "çirkin bir istila harekâtından" başka bir şey değildir. Emperyalistlerin kiralık askerlerinin yoksul bir Üçüncü Dünya ülkesinde girriştikleri katliamın alkışlanacak hiç bir yanı olamaz.

İsrail'in Uganda'ya giriştiği saldırıyı protesto ediyor. Arap ve Afrika ülkeleriyle birlik ve dayanışmaya büyük önem veren halkımızı ve yurtseverleri, Siyonizmi kınamaya çağırıyoruz.

İsrail saldırganlarının Uganda'ya yaptıkları baskın dünyanın her yanında kınanmaktadır. Çeşitli Üçüncü Dünya ülkeleri ve ilerici devlet adamları İsrail Siyonistlerini protesto eden mesajlar yayınlamışlardır. Afrika Birliği Örgütü (ABÖ) yayınladığı bildiride İsrail saldırısını "son derece vahim bir durum" sözleriyle nitelemektedir. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Valthaym, İsrail baskınının "Birleşmiş Milletlere üye bir ülkenin egemenliğinin çirkince ihlâl edilmesi" olduğunu söylemiştir.

Baskını kınayanlar arasında İsrail'in saldırısı için bahane olarak kullandığı uçak kaçırma olayında rehin alınan yolculardan bir kısmı da bulunmaktadır. Yolculardan Kıbrıs'ın Kamerun Konsolosu Hristos Zodyadis, "uçak kaçıranların niyeti bizi öldürmek değildi, nitekim baskın sırasında isteseler di öldürebilirlerdi" demiş ve İsrail'in haksız olduğunu belirtmiştir.

İsrail Siyonistlerinin varlığı bugün her iki süper devlet tarafından korunmaktadır. Sovyet sosyal-emperyalistleri ve Amerikan emperyalistleri, ayakta tuttukları İsrail devleti sayesinde Arap ülkelerini bölmeye, Orta Doğudaki kargaşalığı artırmaya, böylece hegemonya emellerine ulaşmaya çalışıyorlar. İsrail'in, uluslararası ilkeleri çiğneyerek giriştiği son saldırı, bu devletin Filistin halkı tarafından ortadan kaldırılması gerçekleştirilmeden Orta Doğuda barışın mümkün olamayacağını göstermiştir.

Doğu Berlin'deki Konferanstan

BREJNEV ELİ BOŞ DÖNDÜ

KONFERANSTA UĞRADIĞI BAŞARISIZLIĞI ŞAŞKINLIKLA İZLEYEN BREJNEV

Haziran ayının sonunda, aralarında Sovyet revizyonist partisi'nin de bulunduğu 29 parti Doğu Berlin'de toplandılar. Revizyonistler bu toplantıda önemli zaferler kazandıkları yolunda gürültü kopardılar. Yine de onların, bu tür konferanslardan sonra giriştikleri yaygaranın yarısını bile yapmamaları dikkat çekicidir. Bunun da belli başlı birkaç nedeni vardır.

Revizyonistler bu Konferanstan umduklarını bulamamışlardır. Çünkü, Konferans sosyal-emperyalistler karşısında Avrupa partilerinin kazandıkları başarılarla sona ermiştir. Sovyet revizyonistleri, kendi değnekleri altında bir revizyonist

KONFERANS MASASININ ALTINA SAKLANMAYA ÇALIŞAN SAHTE T"K"P' NİN ELEBAŞISI İSMAİL BİLEN
(Ön sıradaki, saçsız, gözlüklü şahıs)

kamp yaratmayı başaramamışlar, aksine var olan kamp daha da parçalanmıştır. Aynı zamanda Konferans, Avrupa'nın Yeni Çarların hegemonya emelleri karşısında uyanıklığını artırdığını ortaya koymuştur.

Daha Konferansın hazırlık çalışmaları sırasında, özellikle Yugoslav ve İtalyan partileri, Moskova'nın "tek merkez" olma iddialarını reddetmişlerdi. Yugoslavya, böyle bir toplantıya katılma şartlarını belirtmiş, Konferansın hiç bir partinin kınanmasına yol açmamasını ve kararların bütün partilerin onayına sunulmasını istemiştir. Aynı mücadeleyi veren Romanya Partisi, Konferansın kamuoyuna açık olmasını talep etmişti.

Avrupa partilerinin bu talepleri karşısında Sovyet revizyonistleri gerilemek zorunda kaldılar. Konferansın toplanmamasının daha büyük bir fiyasko olduğunu düşünerek bu talepleri kabul etmek zorunda kaldılar. Sosyal-emperyalistlerin kendi hegemonyaları altında bir revizyonist birlik kurma ve konferanstan Çin Komünist Partisi'ni kınayan bir karar çıkartma hayalleri suya düştü.

Avrupa partilerinin karşı çıktıkları önemli bir nokta ise, Sovyet revizyonistlerinin son iki yıldır dillerinden düşürmedikleri sözümona "proleter enternasyonalizmi" kavramı oldu. Bu kavramın yerine Yugoslav partisinin önerdiği "uluslararası işbirliği" kavramı geçirildi. Bunun nedeni "proleter enternasyonalizmi" kavramının sosyal-emperyalistlerin dilinde, diğer partiler ve ülkeler üzerinde kendilerinin "sınırsız müdahale hakkı"nın tanınmasından başka bir anlama gelmemesiydi. Bu, özellikle kendi ülkesindeki burjuvaziye güven vererek iktidara gelmeyi hesaplayan İtalyan revizyonistleri gibi partiler için hayati önem kazanan bir mesele idi. Şüphesiz, dünyanın en saldırgan süper devleti olan Rusya'nın tekelci burjuvazisine, kendi burjuvazileri adına karşı çıkmaları bu gibi Avrupa partileri için olumlu bir ilerleme idi. 1968'deki Çekoslovakya, 1975'deki Angola olaylarından sonra Batı Avrupa'da Rusya'ya bağımlılığın savunulması artık imkânsızlaşmıştır. İtalyan Partisi Genel Sekreteri Berlinger'in "sosyalizmi" Nato içinde kalarak gerçekleştirmenin Sovyet bloku içinde gerçekleştirmekten daha kolay olduğunu belirtmesi bunu açıkça göstermektedir.

Konferansta, Brejnev'in sadık takipçisi Portekiz revizyonist Partisi Başkanı Kunyal (Cunhal) bile "ulusal yol"dan bahsederken, Yeni Çarlara yağcılık yapan yalnız bir kaç uşak çıktı. Bunlar da işgal altındaki Doğu Avrupa ülkelerindeki kukla partilerle, sahte Türkiye "Komünist" Partisi oldu. Sosyal-emperyalistlerin ajanı İsmail Bilen, "Sovyetler Birliği olmasa partilerinin de mevcut olmayacağını" söyledi, "konferans kararlarını gönül hoşluğu ile karşılamadıklarını" belirtti. (Bizim Radyo, 1 Temmuz 1976)

Çekoslovakya Partisi Başkanı Husak, Bulgar Jivkof ve İsmail Bilen gibi bir kaç kukla dışında Konferansa katılan partilerin çoğunluğu böyle bir toplantının bir daha yapılmasına gerek olmadığını, yeni bir Konferans gerçekleşse bile kendilerinin katılmayacaklarını açıkladılar. Konferansın bu olumlu sonuçlarla sona ermesinde en büyük pay, Romanya ve Yugoslavya gibi milli bağımsızlıklarına düşkün partilerde olmuştur. Romen Partisi önderi Çavuşesku, ülkesinin bağımsız dış politika yürütmeye devam edeceğini açıkladı. Tito, bağımsızlığı ve çeşitli partiler arasında eşit ilişkileri savundu.

Konferans Sovyet revizyonistleri için ağır bir başarısızlıkla kapanmıştır. Bu, sahte "TKP"nin, "Sovyetler Birliği'ne gerekli saygı gösterilmelidir" şeklinde yaptığı yayınlardan da bellidir. Brejnev'in Konferans boyunca söylediği yalanlar kimseyi aldatamamıştır. Revizyonist elebaşının "Sovyetler Birliği'nin askeri giderlerini artırmayan, askeri bütçelerin kısıtlanması konusunda genel bir mutabakat sağlamaya çalışan bir ülke olduğu" yolundaki sözlerinin Konferansa katılanlar üzerinde hiç bir inandırıcı etkisi olmamıştır.

Sosyal-emperyalistlerin bütün yaptıkları, ayaklarına düşürmek üzere her defasında daha büyük taşları kaldırmaktan ibaret olmaktadır. Moskova'daki Yeni Nazi'lerin sonu, bu gidişle Hitler'in sonundan da kötü olacağa benzemektedir. Dünya halkları sosyal-emperyalizme karşı uyanıyor ve mücadeleye atılıyor. Avrupa Sovyet saldırı tehlikesini daha iyi görüyor. Avrupa burjuvazisinin de, İkinci Dünya Savaşından önce Hitler'e boyun eğen burjuvazi olmadığı, son Konferansla Brejnev'e bir kere daha hatırlatılmıştır.